

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

N:o 2.

FÖRGÄTMIGEJ^S

50
öres

BIB
LIO
TEK

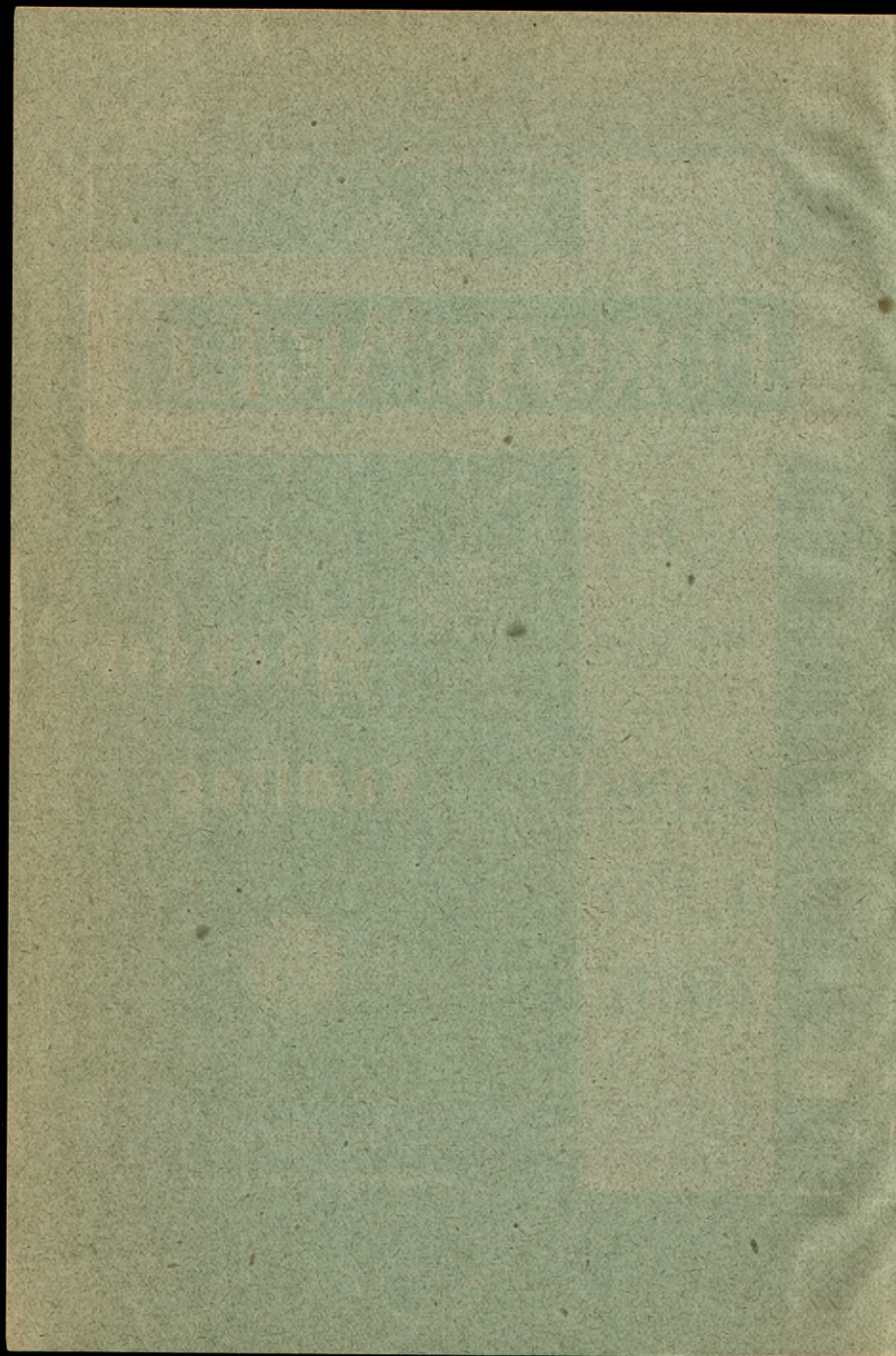
ny
Anekdot-
samling

卍

STOCKHOLM

KÖERSNERS FÖRLAGS A.B.

FÖRGÄT MIG EJ's

50-öres-bibliotek * 2

NY ANEKDOTSAMLING

STOCKHOLM 1900

KÖERSNERS FÖRLAGS ARTIEBOLAG

STOCKHOLM 1900

KÔERSNERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG

Fatalt misstag. En amerikansk tidningsredaktör förlorade nyligen två trogna prenumeranter på följande sätt.

Den ene prenumeranten, som var den lycklige fadern till tvillingar, önskade veta, hur han skulle kunna underlätta tandsprickningen hos dessa; och den andre, som var den lycklige egaren af en trädgård, ville veta, hur han skulle kunna befria denna från myriader gräshoppor. Redaktören svarade i tidningens breflåda, men förvecklade olyckligtvis namnen på de båda frågarne.

Egaren af tvillingarne erhöll följande svar:

»Öfvertäck dem helt och hållet med halm och antänd denna, så blir ni snart kvitt de små plågoandarne, som inom några sekunder hoppa omkring i lågorna.»

Den af gräshoppor plågade fick det rådet:

»Gif dem litet ricinolja och gnid tandköttet på dem sakta med en benpinne.»

En Göteborgs-vitz. Vid den festmiddag, som hölls i Borås, då Göteborg—Borås-jernvägen vid jultiden 1894 invigdes, yttrade en bekant Göteborgs-vitzare på tal om banans starka lutning:

»Det är mindre att undra öfver vid *jultiden*, när hela Sverige *lutar*.»

Kons fel. I en af Smålands mindre städer bodde en gumma, som egde en ko. Kon släppte hon helt enkelt ut i staden att gå och beta på gatorna, med suveränt förakt för anslagen på gathörnen, som tillkännagåfvo att inga kor fingo beta inom stadens hank och stör.

Gumman blef stämd till rådstu'rätten, och borgmästaren tilltalade henne med orden:

»Det står ju på knutarne, att inga kor få gå omkring i staden!»

»Söta, go'a borgmästar'n», utbrast gumman, »ja' rår inte för, att inte kon kan läsa skrifvet!»

En kunglig kvickhet. Om kejsar Wilhelm I och Bismarck berättas följande infall, som lär vara fullt autentiskt. Under ett samtal med sin kansler strax efter Österrikes besegrande år 1866 yttrade monarken, då ännu endast konung Wilhelm af Preussen, helt oförberedt:

»Kan ni säga mig, hvem som är den bäste byggmästaren i Europa?»

»Nej, Ers Majestät!»

»Jo, det är kejsar Franz Josef.»

»Hur då, Ers Majestät?»

»Es ist ihm nie was eingefallen», blef svaret.

Tolkadt efter det sammanhang, hvori det här förekom, kan man öfversätta detta med: »Det har aldrig ramlat något för honom», men orden kunna äfven betyda: »Han har aldrig i sitt lif haft något godt infall . . . »

Bismarck fann sedermera ett nöje i att sprida ut och kommentera denna ordlek.

Hammare och spikar. En torpare i Småland bjöds på en sup af sin patron, som dock ej ansåg

en varning därvid vara ur vägen och för den skull sade:

»Kom ihåg, att hvarje glas du tager, är en spik i din likkista, Petter!»

»Ja, ja, — sade Petter, — det kan nog så vara! Men patron kanske i alla fall vill slå i en till, efter som patron nu har hammarn i näfven! . . .»

En tacksam åhörare. En slätrakad mansperson, klädd i ny dräkt af billigt svart kläde, infann sig en dag i en välbekant prästs bostad och blef, sedan han uppgifvit sitt namn, inbjuden att slå sig ned i den vördade herrns arbetsrum.

»Jag kommer att uppehålla mig här i staden några dar», sade den besökande, »och jag ville inte resa härifrån utan att ha uppvaktat och betygat herr pastorn min vördnad. Jag har hört pastorn predika många gånger.»

»Jaså», sade pastorn, som började fatta intresse för sin gäst.

»Jag tycker så mycket om pastorns predikningar, och jag måste, fastän jag inte tillhör er kyrka, bekänna att pastorns predikningar äro de bästa, jag någonsin hört.»

»Jaså», sade pastorn.

»Det finns så rysligt få predikanter nu för tiden, så rysligt få, på hvilkas uppriktighet man kan lita, så att när man träffar på en af det rätta slaget, man så gärna vill uttrycka sin erkänsla.»

»Ja», genmälde prästen, och då matklockan just i detsamma pinglade, reste han sig och sade hjärtligt:

»Kom, min vän, och ät middag med mig!»

Främlingen tackade så mycket. Vid bordet åt han med en glupskhet, som ådrog sig värdens uppmärksamhet.

»Ni säger, att ni hört mig predika många gånger?» sade pastorn.

»Jo, det är säkert!» svarade gästen och stoppade en betydlig portion potatis i munnen.

»Jag kan inte erinra mig, att jag någonsin sett er i min kyrka», sade pastorn. »Jag förmodar det är på landet ni hört mig?»

»Nej, herr pastor», sade främlingen och tog för sig af ärtskidorna, »inte på landet».

»Bestämdt icke i staden».

»Jo, herr pastor vet väl, att han var predikant i fångelset en tid. Jag satt inne där för stöld af en häst med åkdon och har just kommit lös i dag.»

Hvad som »kom opp». »Kan du tänka dej, Kalle, så kitsligt! Gumman hemma hade satt en låda, som hon planterat en böna i, utanför fönstret, och kan du tänka dej, hva' som kom opp?»

»Dä kom väl opp en böna då?»

»En böna? Jo pyttisan! Dä kom upp en polis, förstår du, som sa' att vi skulle ta' in lådan, för det rann vatten på dom, som gick nedanför!»

Just därför . . .! Den unge äkta mannen har gått ner till bangården för att möta sin hustru. Till hans förvåning åtföljdes hon af hans svärmor!

»Har jag icke telegraferat till dig att du icke skulle taga mamma med?» hviskar han förtretad till sin fru.

»Det är just därför, som mamma följde med. Hon vill tala med dig, säger hon. Hon läste telegrammet!»

Ett radikalmedel. I en af södra Sveriges större städer, lefde för några år sedan en äldre enkefru, bekant inom samhället för sin stora rike-

dom och sin ändå större sparsamhet. Vid festliga tillfällen medhade hon alltid en ovanligt stor pirat, i hvars djup ej endast sötsaker, utan äfven bastantare födoämnen nedlades. En afton var fru X. inviterad till en större supé. Naturligtvis till fasa för alla vaktmästare och uppapperskor, som måste se henne skatta skålar hvar hon kunde komma åt, utan att kunna hindra den fina frun från att kapa åt sig den ena godbiten efter den andra.

En af dem, som bar ett särskildt agg till henne, hade för en ung hr B. berättat om fru X:s proviantering. Då supén var slut och gästerna dragit sig in i smårummen, underrättades B. af vaktmästaren, att nu var tiden inne. Stående på lur i kapprummet, såg han huru fru X. i piratens gungagap nedlade sötsaker, kakor, omelettbitar o. d. om hvartannat och till sist ett försvarligt stycke kalkon. Som en blixtnad skyndade B. in i matsalen, hemtade en halffylld större såsskål, gick artigt fram till fru X., som ännu sysslade med piraten, bugade sig, — och med ett: »Ürsäkta, jag tyckte fru X. glömde såsen!» hvälfde han skålens innehåll ner i piraten . . . .

Det påstås att fru X. efter den betan höll sig till sötsakerna.

En präktig bok. Puschkin, den bekante ryske poeten, som alltid var skuldsatt, lät präktigt inbinda ett exemplar af sina dikter och sände det till tsaren med följande inskription:

»Puschkins arbeten, dedicerade till Hans Majestät.»

Kejsaren mottog boken och sände tillbaka en annan med hvita blad och öfver allt inlagda rubel-sedlar samt följande inskription:

»Kejsarens arbeten till skalden Puschkin.»

Följande dag mötte kejsaren Puschkin på teatern och frågade honom:

»Nå, Puschkin, hvad tyckte Ni om mina arbeten?»

»Sire,» svarade skalden, »första bandet hänförde mig, och jag väntar med stor otålighet det andra.»

»*Dom skäms inte . . .*» En soldat vid Jönköpings regemente — vi kunna kalla honom Talin — hade infunnit sig hos sina rotebönder i och för uppberandet af sin lön, då en af dem frågade honom, hurudana potatis han fått på sitt land. Talin, som antagligen hade ett horn i sidan till bönderna, genmälte:

»Dä' går ingen nö' å dom, men di skäms bara så fasligt, så nästa år har ja' tänkt sätta bönder, för di skäms då inte.»

Skäl att vara orolig. A.: »Hur är det fatt, min herre? Hvarför står Ni och stirrar så eftertänksamt i floden?»

B.: »Jo, min hustru har fallit i vattnet och hon har inte kommit upp än, så att jag börjar bli orolig för att det händt henne någonting!»

A.: »Å, bevare oss, — när skedde det?»

B.: »Jo, det är så der en half timme sedan.»

Galet nummer. En person skulle ringa på till en ingenjör, som nyligen uppfunnit en maskin, men kom i stället till en ung, äkta man, som nyligen blifvit fader till en välskapad son. Följande samtal uppstod.

»Jag har hört den stora nyheten och gratulerar dig af fullaste hjärta.»

»Har den redan sluppit ut, och jag som ännu ej annonserat?»

»Tänker du redan annonsera?»

»Ja visst; annonsen är redan skriven. Du kan tänka dig, att jag är glad och hustru min med.»

»Jag kan väl tro, att hon deltagar i din glädje.»

»Skulle väl det, hon är ju närmast därtill.»

»Det var väl svårt?»

»Ja, nog har det varit svårt den sista tiden. Men Gud ske lof, det aflopp dock lyckligt.»

»Och oron, som du naturligtvis varit rof för hela tiden!»

»Ja, jag har inte kunnat sofva de här sista nätterna.»

»Det kan jag lifligt föreställa mig. Du har inte tänkt på, hvad du skall kalla det ännu?»

»Hustru min och jag ha ännu inte kommit öfver ens.»

»Tänker du låta din hustru bestämma det?»

»Ja visst!»

»Nå, motsvarar det alla dina förväntningar?»

»Öfverstiger, kära du, öfverstiger. Något så praktigt ha de aldrig sett, det säga de alla.»

»Och det funktionerar bra?»

»Funktionerar! Ha-ha-ha-ha! Du uttrycker dig lustigt! Det skriker väl mycket, tycker jag, men det ger väl sig.»

»Om det skriker, får du väl smörja upp det!»

»Smörja upp det; det dröja vi väl med ännu så länge. Ha-ha-ha-ha!»

»Du är vid riktigt godt lynne, hör jag.»

»Skulle väl det, när jag har sådana skäl därtill.»

»Du vill väl inte säga mig för gammal vänskaps skull, huru du först upptäckte det?»

»Upptäckte det?!?!»

»Ja, kanske du inte vill säga det i telefonen?»

»Nej, du får ursäkta mig, men jag finner din fråga något besynnerlig.»

»Du kan väl ändå säga, om du matar det med fotogén eller gas, eller om du sätter det i gång med ångpanna?»

»Fotogén, gas, ångpanna!? Ha-ha-ha-ha-ha! Du är verkligen mycket skämtsam, det må jag säga. Ånej, mjölk är nog bäst. Ha-ha-ha-ha-ha!»

»Mjölk! Hvad säger du?!»

»Det är väl helt naturligt; förvånar det dig?»

»Ger du din maskin mjölk?»

»Min maskin!! Kallar du det för min maskin? Ja, det var inte så dumt namn. Ha-ha-ha-ha-ha! Min lilla maskin!!»

»Du talar så förvirradt. Bäste bror, du har väl inte arbetat för mycket?!»

»Talar jag förvirradt? Ursäkta, bror, jag tycker, att det snarare är du, som talar förvirradt.»

»Talar jag förvirradt!? Jag talar om din uppfinning.»

»Tror du, att det bara är en 'uppfinning'. Det var väl starkt!»

»Jag talar om maskinen, du uppfunnit.»

»Maskinen! Uppfunnit! Min präktiga pojke!»

»Din pojke?»

»Ja visst, min pojke! Någon annan maskin vet jag inte af.»

»Ursäkta! Det är visst galet!»

»Ja, nog är det galet alltid!»

»Min herre!»

»Min herre!»

Och så ringdes det af från två håll.

Inte lönt! En preussisk officer i den annekterade provinsen Elsass besökte en dag en liten kyrka i utkanten af en stad. Bland offren från den

fromma bondbefolkningen fäste han sig vid en råtta af silfver, hvilken så väckte hans nyfikenhet, att han vände sig till en af invånarne för att få reda på saken.

»En sägen går», sade elsassaren, »att ett helt stadskvarter var hemsökt af en här af råttor, hvilka voro en verklig landsplåga. Slutligen lät en from kvinna förfärdiga en råtta af silfver och skänkte den som offer till den heliga jungfrun. Kort tid därefter fanns icke ett spår kvar af råttorna.»

Officeren brast ut i ett gapskratt.

»Hör på», sade han groft, »är det möjligt att människor här i landet äro så dumma, att de kunna tro på slika ting?»

»Nej, visst inte», svarade elsassaren lungt, »ty om vi trodde därpå, skulle vi för längesedan ha skänkt den heliga jungfrun en preussare af silfver.»

Godt fiske. En amerikanare tillfrågades om det var godt fiske i sjön invid hans hus. »Ja, främpling, ganska godt» —

»Stor fisk?»

»Åh ja, temligen stor.»

»Huru mycket vägde den största fisk, som någonsin fångats i den?»

»Nå väl, främpling, vi medtaga inga decimalvägar, när vi begifva oss ut på fiske, och jag kan icke säga er, huru mycket min stora forell vägde, men så mycket kan jag säga er, främpling, att sjön sjönk en fot så när som på en kvarts tum, när jag drog upp honom ur vattnet.»

Likheter och olikheter. I ett sällskap, där man skulle lösa gåtor, frågade en herre en dam:

»Hvad är det för likhet mellan en kvinna och en trymå?»

Hon kunde icke ge något svar därpå.

»Jo», återtog han, »en trymå reflekterar utan att tala och en kvinna talar utan att reflektera.»

Genast gjorde damen honom följande fråga:

»Hvad är då olikheten mellan Er och en trymå?»

Nu var det han, som var svarslös.

»Jo», sade hon, »en trymå är polerad, men det är inte Ni.»

Han erkände att han råkat en kvinna, som reflekterade, innan hon talade.

Bevis nog. Tre dalkarlar gingo ut för att fånga några lefvande björnungar, hvilkas ide en af dem uppsparat. Framkomna till ort och ställe skulle den, som påträffat idet, med ett tåg fastbundet kring benen, krypa in för att hemta ungarne, då de utanför varande skulle hala upp honom med bytet, hvilket han skulle gifva till känna medels ryckningar i repet.

Nu fogade det sig så att det var vinter, så att äfven björnhonan själf var inne hos ungarne och vid vår äfventyrars nedkomst rusade på honom.

När så efter en stund häftiga ryckningar i repet förspordes, halade de upp kamraten, som — befanns vara utan hufvud. Förundrade sågo de först på hvarandra, då en slutligen utbrister:

»Såg du om 'an 'adde nå 'ufve, när 'an kröp in?»

»Ja, visst såg ja att 'aka runka, då 'an åt gröt i går kväll!» — — —

Skilnad. Magistern: »Kommer du nu för sent igen, din drummel!»

»Drummeln»: »Ja, vet magistern, att jag blef inte väckt förr än en kvart före skoltiden.»

»Kan du inte kläda dig på en kvart! Det kan jag, ska' jag säga dig.»

»Ja, men jag tvättar mig också, magistern...»

Betalt kvitteras! I en församling å landet hade pastorn på grund af sin skarpa tunga stött sig med en ung man, som endast var sin rike pappas son.

Då denne skulle gifta sig och därefter fortfarande bo hos sina föräldrar, anlidade han ej socknens själasörjare, men kunde ej neka sig den lilla elakheten att sända denne en krona jämte följande rader: »Ehuru jag ej anlitar Eder för vigselns förrättande, vill jag dock ej undanhålla Eder det vanliga arvodet.»

Pastorn blef honom emellertid ej svaret skyldig, utan återsände pr omgående 50 öre jämte en brefflapp med följande ord: »Tjänstefolk och *inhyshjon* betala endast hälften.»

Orättvis beskylldning. Om den bekante källarmästare Frick på källaren »Ettan» i Göteborg berättas följande historia.

Frick, som var född schweitzare och katolik, skulle öfvergå till den protestantiska läran och förhördes därför af domprosten Wieselgren i den lutherska dogmatiken.

Första frågan i katekesen lydte den tiden: »Hvaraf är denna bok tagen?»

»Den är icke tagen, den har jack ärligen lånt aff min pruter Jåsef», — blef svaret.

Spruta och släcka. Under det Stockholms gamla brandkår existerade, hade en sprutmästare för en kort stund aflägsnat sig från sin post för att skaffa sig

ett glas punsch. En polistjänsteman, som anträffade honom under denna förplägning, frågade ironiskt:

»Kallas detta att spruta?»

»Nej bevars», svarade sprutmästaren, raskt — »det kallas att släcka».

Hans hämd. En rik gammal ungarl, som var alldeles för snål för att hålla sig med någon tjünare, satt en söndag och njöt af sin lilla eftermiddagslur, då han omildt uppväcktes af en ljudlig bultning på porten åt gatan. Som han bodde ensam i huset, stultade han, så fort ålder och krämpor det medgäfvos, ned för sina två trappor och öppnade porten, men som lön för sin möda möttes han blott af frågan: »Vill herrn köpa våfflor!»

Den gamle mannen var snar till vrede och i första ögonblicket stod han bara och stirrade på den olycklige försäljaren, alltför öfverväldigad af raseri för att kunna få fram ett enda ljud, men efter förnyadt utbudande af det oskyldiga bakverket återfann han hela sin vältalighet.

»Fördöme en sådan oförskämndhet!» — skrek han. »Må hin onde ta' era våfflor! Laga er bara härifrån i rappet, annars sparkar jag ut er! Att komma och störa aktningsvärda medborgare i deras sabbatsro! Hör ni inte! Jag vill inga våfflor ha i dag!»

Sedan väffelmannen gjort ett sista fåfängt försök att göra affär, vandrade han sorgset sin väg, under det att den andre stod kvar och såg efter honom, försjunken i djupa tankar. Men när karlen med våfflor hade hunnit ett par hundra alnar nedåt gatan, fick den gamle herrn plötsligt en lysande idé. Han utstötte ett dånande »hallå» och började vinka och vifta med händerna, allt i akt och mening att få mannen att vända tillbaka.

Och när sedan den stackars karlen, het och varm, men lycklig och leende i tanken att bli af med en del af sina våfflor, stod framför porten igen, klappade den gamle herrn honom på axeln och sade med känsla och eftertryck:

»Och inte nästa söndag heller», hvarpå han triumferande tågade in till sig.

Ett experiment. »Georg», sade hans omtänksamma moder, »du får icke äta upp de här sockerutkrusningarne å kakan, ty de äro giftiga.»

För ett par dagar blefvo verkligen »utkrusningarne» orörda, men så befanns en morgon en del af dem borttagna.»

»Georg, Georg, har du nu ändå ätit af den, fastän jag varnade dig?»

»Nej, mamma, det har jag inte gjort, men jag gaf litet åt Tommy, och om han lefver i morgon, tänkte jag äta upp det andra själf.»

Afsnäst. För många år sedan fanns uti en stad i Dalarne en mäktig rik skräddare, som blef vald till riksdagsman. Han bortlade genast skrädderiyrket, som han nu ansåg för simpelt.

En gång då han kom hem från riksdagen gjorde en af hans gamla vänner ett stort kalas för honom, och bjöd en hel del af hans forna bekanta, borgare i staden.

Vår riksdagsman såg sig en stund omkring bland gästerna, men gick sedan bort till värden och sade:

»Hör nu kära bror! Det är allt en bra blandad societet, det här.»

»Åh ja, kära bror! Men det är inte så f—dt godt att bjuda bara *skräddare* håller», — fick han till svar.

Betydde ingenting. Frun (till den unga pigan):
»Nej men Emma, hur kan Emma understå sig att ta' i tu med baket utan att ha tvättat händerna!»

Emma: »Åh, kära frun, det här brödet ska' ju i alla fall bli brunt!»

Rothschild och hertigen. En hertig gjorde baron Rothschild sin visit en dag, när den store bankiren hade mycket brådtom.

»Tag en stol», ropade han helt kort från sin pulpet.

»Jag är hertigen af —», upplyste den andre förargad.

»Tag två stolar då», inföll Rothschild lugnt.

Tjänster och återtjänster. I Amerika färdas tidningsmän vanligen fritt på järnvägarne, en omständighet hvaraf äfven andra dödliga försöka att draga nytta. Om ett sådant försök berättade en gång en jurist följande historia:

Efter att hafva »tagit graden» flyttade han till en liten småstad i en af de aflägsna västra staterna, men efter några månaders fåfänga försök att där finna klienter och praktik kom han under fund med att han skulle få genomgå en ofrivillig svältkur, om han stannade längre på platsen. Han beslöt därför att söka sig ett nytt hem och satte sig utan ett öre i fickan på ett snälltåg, destineradt till Nashville, der han tänkte söka sig plats vid någon tidning.

Då konduktören frågade efter hans biljett, sade han:

»Jag tillhör Morgontribunen i Nashville, och behöfver ingen biljett.»

Konduktören tittade en smula misstänksamt på honom.

»Morgontribunens redaktör är på tåget; kom med till rökkupén och om han känner igen er, så är ju allt klart.»

Den andre följde med, men med hjärtat i halsgropen; inkommen i rökkupén förklarade konduktören situationen.

»Jo, för all del, han tillhör vår tidning och har fritt 'pass'.»

Juristen var på det högsta förbluffad öfver denna oväntade utgång af förfrågningen och innan han vid ankomsten till Nashville lämnade tåget, frågade han redaktören:

»Hur kunde ni säga att ni kände mig — jag tillhör ju icke Morgontribunen.»

»Aha, sir, då kan jag lika gärna säga att inte jag tillhör den heller, men jag far med redaktörens 'pass' och jag var verkligen halfdöd af fruktan att ni skulle prata bredvid munnen, när ni kom in.»

Studenthumor. I en recension öfver en »akademisk konsert» i Upsala gjorde anmälaren bland annat den anmärkningen att »det var synd att waldhornisten skulle tappa sitt Ess.»

I en s. k. spextidning några dagar senare lästes sedan följande annons: »Det Ess, som borttappades under akademiska konserten i lördags, är upphittadt, och kan mot annonskostnaden återfås hos vaktmästaren.»

Far och son. Den tyske familjefadern sitter på kneipen med sin lille son.

»Hör du Vilhelm», säger han, »huru många sejdlar öl kan jag väl ha druckit nu?»

Vilhelm: »Tio, pappa!»

Fadern: »Å, bevara oss, — ä' dä så många? Ja, då gå vi väl allt hem nu, min gosse, — men

kom i håg, att om mamma frågar dej, hur' många sejdlar jag druckit, så ska' du bara säga tre, förstår du!»

Vilhelm: »Ja, men, pappa, då jag nu ändå ska' ljuga, så kan du ju gärna för mej dricka en till . . . .»

Svar på tal. I den goda staden Visby fick en resande se ett par oxar gå öfver torget.

»Ä' det där Visbybor?» frågade han på skämt hotellvärden, som stod i porten.

»Nej, de ä' resande!» svarade värden med en artig bugning.

Gammalsvenskt mannamod. En stor och tjock svensk, anställd såsom officer i danska armén under sista dansk-tyska kriget, förde sitt kompani i elden under en träffning, och gick därvid i spetsen vid anfallet, under det soldaterna föllo till höger och vänster om och bakom honom. En adjutant kom förbi och stannade några ögonblick hos honom, i det han anmärkte, att manspillan var stor.

»Ja», sade den korpulente svensken, »jag betäcker kompaniet så godt jag förmår, men de falla ändå!»

Osäker. En småstadssnobb kom upp till hufvudstaden och försökte att se ut som en riktig grefve, men som eleganta kläder ej passa ihop med ett gorilla-ansikte och tölpaktighet, blef resultatet mycket klent. Den stackars mannen väckte uppseende, men ej på det sätt han drömt om.

En dag fick en gatpojke se honom och försökte att titta sig mätt på den konstiga uppenbarelsen.

Snobben tyckte ej om denna näsvisa inspektion, utan snäste till pojken med ett:

»Hva tusan glor du på, din lymmel?»

Men pojken var inte för ro skull storstadsbarn; svaret kom ögonblickligen:

»Ja, den som de' visste ändå, men jag ska kila hem och titta efter i naturläran».

Han höll takten ensam. Vid en kompaniexcercis, som leddes af en barsk kapten, hördes plötsligt från ledet ett dundrande:

»Halt!»

»Hvem är den ettersvedde dummerjöns, som vågar kommandera halt, när jag har kommandot?» ryter kaptenen.

En lindhårig bondesven träder då lugnt fram, sägande:

»Ursäkta kaffin, dä' va' ja'; si hela kömaniet va i utakt».

I alla fall rikare. Lille Georg: »Vet du, mamma, i dag såg jag en hund, som hade bara tre ben».

»Å, gjorde du det! Nå, du tyckte väl, att det var synd om den lille stackaren?»

»Nehej, hvarför skulle jag det? Han har ju i alla fall ett ben mer än jag».

Oartigt. Den för sin väldiga kropp och sin butterhet kände, numera döde landshöfding B. besökte en gång under en basar för välgörande ändamål ett serveringsstånd, som förestods af den bekanta för sin skönhet och grace namnkunniga grefvinnan von P., numera ministerfru i utlandet.

»Hvad behagar Ni, herr landshöfding?» frågade den sköna grefvinnan.

»En kopp kaffe,» blef svaret.

Det begärda serverades, men dessförinnan hade den sköna damen vidrört koppen med sina rosen-

läppar och läppjat på innehället. Landshöfding B. åsåg detta utan att förändra en min.

»Hvad är priset?» frågade han blott.

»Tio kronor!»

»Var så god» — härmed upptog han sin plånbok och lämnade 20 kr. — »men gif mig då en ren kopp!»

För mycket på en gång. »Hvarför svarar du inte din lymmél?» ropade mästaren till lärpojken, som tjärade ett tak.

»Hör nu herrn,» sade en förbigående, »den staccars pojken kan väl inte vara kärande och svarande på en gång.»

Inte underligt. En söt och språksam liten flicka i London, hade en dag fått lof att fara ut och »åka spårvagn». Hennes mor var med henne. Bäst de sutto där, steg en oformligt tjock kines, klädd i full nationalkostym, upp i vagnen och satte sig midt emot barnet.

Flickan betraktade honom med synbar förvåning och hviskade vänd till modern:

»Mamma, hva' ä' det där för en?»

»Tyst, barnet mitt, det är en kines», svarade modern med låg röst.

»Ä' det sånt folk, som pappa säger, att japaneserna håller på och slår ihjäl?» frågade flickan. Kriget mellan Kina och Japan pågick nämligen då som bäst.

»Ja, min älskling, men tala inte så högt».

Barnet satt tyst en stund och sade sedan:

»Mamma, jag undrar inte på, att japaneserna gör det!»

Alltid något! Den gamla koketta baronessan hade låtit färga sitt hår med rödockra.

»Nå, hvad tycks?» frågade hon sedan en kavallerier. »Ser jag inte nu yngre ut?»

»Åh, jo», blef svaret, »så der en 14 dagar!»

Svår att räkna. — En landtbrukare, som hade tjugugrisar, skickade en sin dräng åstad för att se efter, att ingen sprungit bort. Efter en stund kom drängen tillbaka med långsamma steg och förbryllad uppsyn.

»Nå», sade hans husbonde, »fann du dem alla?»

»Nej, jag räknade nitton, men en liten byting sprang omkring så fort, att jag kunde omöjligt räkna honom».

Stukad. Landshöfding H. egde en fager ung dotter, som på grund af sina ovanligt stora kroppsdimensioner hade fått binamnet »Fregatten».

Vid en bal å residenset stodo ett par unga sjöofficerare i en af balsalongens fönsternischer och pratade om »Fregatten», utan att observera, att föremålet stod endast några få steg ifrån dem och i följd däraf kunde höra hela deras samtal.

»Om jag skulle be »Fregatten» om nästa fransäs» sade den ene af dem.

»Lycka till», inföll den andre, »jag betackar mig för det nöjet», hvarpå han försvann bland balgästerna.

Strax därpå anhöll vår löjtnant med den mest förbindliga bugning om äran att få föra fröken H. i nästa fransäs.

»Nej tack, herr löjtnant, den som skall föra en fregatt bör minst vara amiral!» löd det dräpande svaret.

Orimligt. En gumma kommer gående på Skeppsbron, bärande en kappsäck. Därvid möter hon ett par sjäare och frågar den ene: »Hör nu, herrn, köp den här kappsäcken af mej!»

»Hva' ska' jag med den att göra?»

»Jo, herrn ska' lägga sina kläder i den.»

Sjäaren tittar förbluffad på sin kamrat och utbrister:

»Hörru, kärringen ä' visst galen; hon vill att jag ska' gå naken och ha' mina kläder i en kappsäck!»

En tentamenshistoria. Under en tentamen i geologi och mineralogi för professorn tentanden från skåp till skåp och ber honom säga namnet på alla möjliga slags jordarter och stenar. Studenten svettas och tycker, att det kunde vara nog nu. Professorn gör äntligen en paus och yttrar halfhögt liksom för sig själf. »Ja, hvad skola vi nu se på?» »På klockan», suckade studenten.

Ett godt råd. En gammal inpiskad tjuvgömmare och lönkrögare hade länge trotsat rättvisan och undgått allt straff på grund af sin fenomenala förmåga att slingra sig och undvika äfven de finaste krokarna, som myndigheterna lade ut för att få honom fast. Äntligen tycktes man en gång ha fått bevis nog och karlen blef häktad. Ransakningen skulle under ordinarie domarens bortovaro ledas af dennes son, en ung notarie. Denne gjorde äfven sitt bästa, men förgäfvdes. Den anklagade slingrade sig som en ål, och domaren kom ingen väg med honom. Till slut tyckte äfven tjuften, att det gick hans ära för när att bli ransakad af en så grön domare, och han utbrast, i det han nedlåtande klappade den unge juristen på axeln: »Nej, hör nu, notarien,

jag tror, att vi vänta med det här, tills pappa kommer hem.»

Bismarcks svarfyndighet. En dryg tysk industriidkare befann sig af någon anledning hos furst Bismarck vid det tillfälle, då den egyptiska frågan i hög grad upprörde den allmänna meningen i Europa.

Framträdande med vigtig min till kanslern, hviskade han honom i örat:

»Nå, Ers Durchlaucht, huru står egentligen den egyptiska frågan?»

Bismarck svarade med en road, halft förargad min:

»Ja, herr kommerseråd, sannerligen jag det vet! Jag har ännu inte hunnit läsa morgontidningarne.»

Familjeparaplyet. »Pojke», sade en herre på gatan, »hvarför går du och håller ett paraply öfver dig? Det regnar ju inte, och inte heller skiner solen.»

»Nej, men när det regnar, tar pappa det, och då solen skiner, begagnar mamma det. Så att det är bara i sånt här väder jag kan få ha det.»

Misstydd önskan. Grefve Adolf Hamilton, en på sin tid mycket bekant kvick memoarförfattare, var just aldrig någon älskare af Gustaf III. Grefven var i kyrkan, då underrättelsen om konungens död tillkännagafs från predikstolen af presten, som slöt sitt meddelande med en from önskan, »att allesammans vore, där Högstsalig Hans Majestät nu är!» Efter gudstjänsten var presten bjuden på middag hos grefven, som hälsade honom välkommen med orden:

»Tack för predikan, herr pastor, men pastorn måtte tycka fasligt mycket om hetta...!»

En till. Herr Schwartz satt beskedligt ensam vid sin seidel öl i den nya bierhallen. En bekant vinkade honom till sig. För att ölet under hans bortovaro skulle få stå i fred, lade han öfver seideln ett papper hvarpå han skrifvit: »Jag har spottat i ölet.» Vid sin återkomst fann han skrifvet därunder: »Jag också.»

Alldeles som han själf. En affärsman, känd för att ega mycket af denna världens goda, men också för att ha varit föga samvetsgrann vid samlandet af sin förmögenhet, vandrade en dag gatan framåt. En trasig liten byting, som kunde vara omkring åtta eller tio år gammal, passade då på tillfället och stal hans näsduk.

Den unge tjuften greps på bar gärning af en ordningens upprätthållare, och denne skulle just tåga i väg med honom till polisvaktkontoret, då den bestulne lade sig ut för gossen med dessa ord:

»Låt pojken löpa! Jag började själf mina affärer i liten skala.»

Viktig sysselsättning. Pastorskan (till sin lilla dotter): »Kom nu, Agnes lilla, så ska' vi gå ut i trädgården en stund.»

Agnes (med stor värdighet): »Nej mamma, jag har inte tid nu.»

Pastorskan: »Hvarför det då?»

Agnes: »Jo, jag får lof att hjälpa pappa.»

Pastorskan: »Hjälpa pappa! Hva ska du då hjälpa honom med?»

Agnes: »Jo han sa åt mej, att jag skulle vara tyst och sitta stilla i det här hörnet, medan han

skref sin predikan, och han är inte färdig med den ännu».

Hans åsigt. Under den gamla goda tiden, då järnvägarnes föregångare, de illa beryktade »rapphönorna» ännu voro allennarådande, var en högre ämbetsman ute på inspektionsresa. Hans skjutspojke, som var en ovanligt pigg ungdom, roade honom mycket med sitt prat. Men ett, tu, tre blef pojken orolig och började gräfvä i sina fickor och till sist vända ut och in på dem under det att han då och då sneglade på den resande. »Har du tappat något?» frågade denne. »Ja, jag hade nyss fällknifven i hand, men nu är den försvunnen». — »Du måtte väl inte misstänka mig för att ha tagit den». — »Nää, inte kan jag fälla det, men nog hade jag haft den kvar, om jag varit ensam».

Ett Uriabref. En vid ett ämbetsverk i Potsdam anställd vaktmästare hade den lilla ovanan att då och då titta något för djupt i glaset, hvilket hade till följd att han begick hvarjehanda dumheter. Så ingaf han en dag till kejsaren en böneskrift, i hvilken han ödmjukligen anhöll att kejsaren ville förskaffa honom anställning i Konstantinopel och sörja för att hans dotter Marie kunde komma in i sultanens harem. Denna skrifvelse remitterades från kejsarens civilkabinett till polismyndigheterna i Potsdam med anmodan att låta undersöka afsändarens sinnestillstånd.

På grund af denna order begaf sig stadsläkaren en vacker dag till vaktmästarens bostad under förberärande att han kommit för att undersöka, huruvida mannen var i kroppsligt och andligt hänseende lämplig för den önskade anställningen i Turkiet. Under samtalets lopp kom läkaren till den

öfvertygelsen, att det icke stod rätt till med karlen i öfre våningen, hvarför han utfärdade en attest, hvilken han förseglade och lämnade patienten med uppdrag att aflämna den på sjukhuset och vänta på svar.

Vaktmästaren pallrade sig i väg. Men innan han nådde målet, skulle han naturligtvis in på en krog för att fukta sin aska. Där träffade han några vänner, och det blef ett friskt pokulerande. Ömsider skulle dock vaktmästaren bryta upp, men vännerna höllo honom kvar, och en närvarande skraddare förklarade sig beredvillig att aflämna brevet på sjukhuset, då han i alla fall skulle gå förbi där.

Men när nu skraddaren skulle lämna fram brevet, blef han kvarhållen på sjukhuset, ty i sitt bref hade läkaren skrivit, att öfverbringaren skulle intagas på anstalten i och för observation af hans sinnestillstånd. Den stackars skraddaren protesterade på det lifligaste och blef slutligen alldeles ursinnig, hvilket styrkte sjukhuspersonalen i den tron, att han var riktigt förryckt, hvarför man spärrade in honom i en isoleringscell. Där fick den arme mannen sitta i flere timmar, ty först då vaktmästaren uppenbarade sig i ämbetsverket, blef misstaget klart. Nu kunde han icke längre undgå sitt öde, men skraddaren har svurit på, att det skall komma att dröja, innan han gör tjänst som brefbärare åt andra.

Öfverträffad. Den unge friaren till föremålet:
 »Ack, fröken Anna, jag är kär öfver öronen i er!»

»Verkligen! Men kusin Wilhelm har sagt mig precis detsamma.»

»Det kan väl hända, men jag har längre öron än han.»

Hjälpen. En herre ser en storgråtande pojke, som förgäfvets söker att nå upp till ringklockan utanför ett hus.

Herrn: »Hvad vill du min lille gosse?»

Gossen (gråtande): »J-o-o, jag skulle r-i-i-nga.»

Herrn: »Jaså! Då skall jag hjälpa dig trycka på knappen, bara du är tyst och snäll.»

Gossen (under det herrn står stilla, sedan han ringt): »Nu är det bäst vi springa, för annars komma de.»

Kulisstvister. Operans direktör: »Nå, äntligen! Nu är då spellistan för nästa vecka klar! Nu kan man då kanske få sig en timmes lugn!»

Sekreteraren: »Ja, det förstås, spellistan är nog nu i ordning, men dom hade börjat ett nytt gräl, just som jag gick.»

Direktören: »Hvad i all världen gräla de nu om.»

Sekreteraren; »Jo, dom va' inte sams om, hvems tur det var att ha sjukdomsförfall den här veckan.»

Rättvist straff. Herr Andersson: »Hör du, var det du som rekommenderade vår nya kokerska till min hustru?»

Herr Petterson: »Jo, hur så?»

Herr Andersson: »Då får du, ta' mig katten, lof att komma med hem och äta middag i dag.»

Ny bibelöversättning. »Kamrer» var förr en titel, som större godsegare stundom förlänade någon gammal välförtjänt inspektor eller förvaltare. Grefve Ekeblad på Stola i Vestergötland gaf en vacker dag nämnda titel åt en sin inspektor, som emellertid var mycket illa omtyckt i hela trakten. Påföljande söndag var grefven i kyrkan och det föll sig så att texten handlade om »den orättrådige gårds-

fogden.» Till sin häpnad och harm fick då den greflige kyrkobesökaren höra att presten gifvit textens slutord följande originela lydelse:

»Och husbonden prisade den orättrådige gårdsfogden och sade: Si, jag vill göra dig till kamrer!»

Ingen fara för förkylning. Calle: (som just blifvit uppdragen ur en vak). »Nu får vi allt gno hem, Janne, annars bli vi förkylda.»

Janne: »Var inte ledsen för de' du; vi få ändå smörj, när vi komma hem, och då bli' vi nog tillräckligt varma ändå utan att behöfva springa i onödan.»

Lika mot lika. Kejsar Wilhelm var en vinter ute och åkte släde med sin gemål. Kejsaren körde som vanligt själf, och vid en vägkrökning i Thiergarten råkade det höga paret att komma midt in i ett af skolpojkar tillståndt snöbollskrig.

Under den kejsarliga slädens passage förbi krigsskådeplatsen hände det sig att en vilsekommen snöboll träffade kejsaren midt på näsan. Den förfärade gärningsmannen sprang emellertid genast fram till släden och frågade om han gjort kejsaren illa, och gjorde det med en så medlidsam röst, att de åkande icke kunde återhålla ett klingande skratt.

»Åh, det var inte så farligt min lille pys», sade kejsaren.

Pojken tycktes synbarligen mycket lättad genom detta svar, men icke desto mindre räckte han kejsaren en duktig snöboll och sade:

»Lappa till mig med den här i alla fall, så bli vi qvitt.»

Intet söndagsarbete. Vårdinnan: (vid söndagsmiddagen) »Kära herr Petterson, var nu snäll och ät litet mera kyckling.»

»Inackorderingen» (som i femton minuter underhållit sig med fåfånga försök att skära köttet af ett kycklingslår) «Nej tack, fru Segström, jag brukar aldrig arbeta på söndagen.»

Missförstånd. För 30 år sedan uppträdde i några gästroller å Kongl. Operan i Stockholm en tysk operasångare, Borscher, från Baden-Baden. Bland andra roller uppträdde han i »Josef i Egypten» såsom Josef.

Sin roll lärde han sig på svenska, utan att taga reda på ordens vidare betydelse. I rollen förekommo orden: — — när jag låg i böner inför min gud — — —.

Dagen efter en föreställning, som bland andra bevistades att de kungliga, var han inbjuden till en middag, vid hvilken han liffigt underhöll sig med sin bordsdam och frågade bland annat hvad de svenska benämningarne voro på åtskilliga saker. Så frågade han hvad det hette, som de för tillfället åto.

»Böner, turska bönor,» blef svaret.

Alldeles likblek framstammade då sångaren: »Gott im Himmel, jag sade inför publiken i går afton, att jag låg i sådan här röra.»

Hela namnet. »Kalle kung», en för göteborgare ganska väl känd sjäare, fick en dag af en herre en tolfskilling, för att han skulle fråga en annan herre om hans namn. Kalle var ej sen att preja an den utpekade.

»Hör nu herrn! Hvad heter herrn?»

Den tilltalade vände sig om och endast tittade på Kalle samt fortsatte lugnt sin väg. Kalle gaf emellertid ej tappt utan ropade an honom ännu en gång. Då blef han arg, vände sig om mot Kalle, och röt till honom ett vredgadt:

»Fü!»!

»Det visste jag nog,» svarade Kalle lugnt, »men jag ville veta tillnamnet också».

Hennes skäl. Lilla Doris: (som förargat sin mamma). »Söta rara tant, gå inte ifrån oss ännu».

Tanten: (smickrad). »Jag kunde aldrig i världen tro, att du tyckte så mycket om mig, Doris lilla.»

Doris: »Åh, söta tant, de' ä' inte så mycket för det, men mamma har sagt, att jag ska' få smaka riset, när tant har gått.»

Förklaringen. På 1850-talet hade N. församling en kyrkoherde, C., känd som varande mycket distrahit. En söndag under högmessopredikan skulle han ur minnet citera det kända bibelspråket: »Sen uppå foglarne under himmelens fäste, men sade i stället: »Sen uppå fiskarne under himmelens fäste och foglarne i hafvets djup,» hvarvid en gammal soldat, som satt bland åhörarne, och hvilken på söndagsmorgonen varit ute och fiskat, men med dålig tur, högt utbrast:

»Ja, då va' de' la' inte underligt, att de' inte tog någe' att meta i morse.»

Helst det. Landstrykaren (vid en tandläkares dörr). »Jag skulle vilja ha mina tänder fyllda.»

Tandläkaren: »Med hvad? Guld eller cement?»

»Helst med mat.»

Också en vadhistoria. En afton voro några her- rar i Göteborg samlade i en 1:a klassens restaurant, då en af dem, en mycket känd nu affiden herr D., vände sig till en herr Z. med frågan, om denne med en tvåkrona kunde sönderslå den trymån, som stod framför dem.

»En dum fråga!» gaf den andre skrattande till svar. D. lade nu upp en tvåkrona och sade:

»Jag håller denna på, att du ej kan det!»

Z. fattade nu silfverslanten och slungade den mot spegeln, hvilken naturligtvis splittrades.

»Ser du, det gick för sig!» utbrast Z. »men hvem betalar nu spegeln?»

»Du, som slog sönder den naturligtvis», svarade D. lugnt, rätkande fram sin tvåkrona.

Presten gissade det. Presten (vid en dopförrättning, till barnets mor): »Nå, hvad skall barnet heta nu?»

»Mutter!»

«Mutter?! Det är ju inte något namn; det kan Ni inte kalla barnet.»

»Jo, Mutter ska' han heta, för se hans pappa ä' vagnmakare, och därför så vill han, att pojken ska' heta Mutter, för det finns ju på en vagn.»

»Är Ni då alldeles säker på, att det var Mutter han sade?»

»Ähnej, inte mins jag alldeles bestämdt, om det var Mutter.»

»Kanske det var Axel i stället?»

»Axel var det nog, ja det var det bestämdt. Jag visste la', att det va' något på en vagn ändå!»

Heldre inte något. En rödhårig herre utfar smädligt till en skallig:

»Vår herre måtte inte haft mycke' hår kvar då han skapade er!»

»Nej», svarar den skallige, »han hade bara lite' rödt hår kvar, och det ville jag naturligtvis inte ha...!»

Karl X Gustaf och danskarna. På Malmö stortorg var, innan statyn af Karl X Gustaf restes där uppställd en träkopia af den blifvande statyn. Två danskar, som sågo densamma, klandrade den och sade bland annat:

»Han är så hög, att man håller på att knäcka nacken, när man skall se på honom.»

En sjäare, som stod bakom och hörde detta, utropade:

»Han har min själ knäckt nacken på fler' danskar än herrn.»

I sitt medikamentsförråd. Doktor R., läkare vid flottan, använde kalla omslag vid alla möjliga och omöjliga sjukdomsfall.

Då vid ett tillfälle doktorn skulle stiga i land, föll han i vattnet. Förskräckt utropade vakthafvande officeren:

»Hvart tog doktorn vägen?»

»Han föll i medikamentförrådet,» svarade genast någon af de närvarande.

En räddande fråga. Schaktmästare W., anställd vid norra stambanans byggande, var en tvär, butter och mycket egendomlig karl, och det berättas många lustiga anekdoter om honom.

En gång kommo tvänne arbetare till honom för att söka arbete vid järnvägen. Den ene stannade ute på gården, medan den andre gick in till honom och framförde ärendet.

Schaktmästaren vände sig om på sin stol och röt med tordönsröst: »Drag åt skogen!»

Karlen blef rädd och skyndade ut på ögonblicket, men stack emellertid hufvudet inom dörren och frågade i försmädlig ton: »Jag har en kamrat; skall jag ta honom med mej till skogen?»

»Nehej! Nehej! Kom in, du skall ta mej tusan ha arbete,» utbrast då W.

Skarp replik. För några år sedan gick en prest i Falun tidigt en torgdagsmorgon ut på torget, där han fick se en hop Svärdsjöbönder, hvarvid han företog sig att skämta med bönderna, i det han sade:

»Det var duktigt med kråkor ute så tidigt.» Svärdsjöboarnas öknamn är kråkor.

»Där aset är, där församlas ock kråkorna,» ljöd en Svärdsjöbondes raska svar.

För tidigt! Lille Maurits (triumferande): »Pappa, vet du, att nu sitter jag inte längre på den sista bänken i klassen!»

Fadern: »Bra, min gosse! Här har du en femtiöring i belöning. Tala nu om, hur det gått till.»

Lille Maurits: »Jo, pappa, den sista bänken är nymålad, så jag sitter på en stol...»

Ett lönande yrke. »I Kina», berättade en resande, »kunna dödsdömda personer för en ganska måttlig summa skaffa sig en ställföreträdare, som underkastar sig deras straff.»

»Ja», inföll en åhörare, »man påstår till och med att det finns personer, hvilka endast på detta sätt skaffa sig sitt uppehälle!»

Också en trollkonst. Två judar voro tillsammans på en middag. Mot slutet af middagen passade den ene, Moritz, på att placera en silfvergaffel i sitt högra stöfvlskaft. Ingen mer än Nathan, den andre juden, lade märke till den »fina» manövern, Nathan försökte sig också på experimentet, men det misslyckades alltid. Han började förtvifla öfver

att ej också kunna få en gaffel, då det gick upp ett ljus för honom. Just som gästerna skulle resa på sig, sade han:

»Meine herrskap, om Ni ville egna mich ett ögonblick, skall jag visa er en micke fin trollkonst... Pass mal auf! Thenna silfvergaffel, som jack lägger i meine ficka, skall ein... zwei... drei vara förflyttad i min fens högre stöfvellschaft. — Var så got och se efter...!»

Så fick Moritz, ursinnig öfver den andres streck, taga fram den gömda gafflen, medan Nathan belåten gick sin väg med den han tagit.

Skålar. Veterinärläkaren i den lilla staden H. var en afton med några vänner på stadens hotell. Vid ett bord närmast intill deras satt en landtpatron, som haft affärer med veterinären. Patronen tyckte, att han borde säga något kvickt, och utbrast plötsligt:

»Skål, fädoktor!»

»Ja, skål!» svarade denne, »det var verkligen den förste patient, som druckit mig till.»

Olika åsikter. Fru Karlsson: »Nå, Karlsson, har du varit och satt in annons efter stackars lille Fido?»

Herr Karlsson: »Ja.»

»Beskref du honom riktigt i annonsen?»

»Ja.»

»Och satte du, att vår adress fanns på hans silfverhalsband?»

»Ja.»

»Och erbjöd du en belöning för hans tillrättascaffande?»

»Ja.»

»Hur mycket?»

»Jo, jag satte, att om finnaren återställer halsbandet, får han gärna behålla hunden.»

En zoolog. Kalle: »Jag gick ute i skogen, då jag plötsligen råkade på en skallerorm, och det en af största slaget till och med.»

Pappa: »Hur vet du, att det var en skallerorm?»

Kalle: »Jo, för mina tänder började skallra så fort jag såg honom.»

Parerad vits. Om Motander, ägaren till dåvarande »Manègen» på Djurgården, berättas följande historia:

Han och en person, som hette Kulle, sutto och smågrälade. Kulle grinade bland annat åt Motanders namn: »Ja, Motander, Mo-tan-där. Hemma på landet hände en gång, att en gris sluppit lös, och då sprungo bönderna efter den och skrek vid grindarne: »Mota'n där! Mota'n där!»

Motander genmälde förargad: »Ja, men Kulle, vet du hvad en kulle är? Jo, Kulle, det är en stor knöl på jorden.»

En passande sysselsättning. En fru, som hade blifvit blind, kom till en familj och bad att få någon passande sysselsättning.

»Men hvad skulle det vara?» frågade frun i huset.

»Mamma,» hviskade den äldsta dottern, en tolf-åring, »skulle du inte kunna ta hit henne och låta henne se efter oss?»

På marknaden. »Skall det här vara en dvärg? Han är ju mer än fem fot hög!»

Förevisaren: »Ja, det är just det fina i saken; den här dvärgen är den störste dvärg i världen!»

Kitsligt. Åkardrängar i Stockholm, hvilka miss-handlat sina hästar,ingo i forna dagar rida en viss tid på en trähäst, som var uppsatt på ett af stadens torg. Detta straff tillämpades en gång på ett par drängar. Under det att de sutto däruppe på hästen, gick en dalmas förbi.

»Hör du, bände», skrek den ene drängen, »kom hit och bjud på en snaps!»

Dalmasen besvarade uppmaningen nekande.

»Dra' då åt skogen, så att jag slipper se dig, din bonddrummel», fortsatte drängen.

»Ja, tål' du int' se mej, kan du ju rida en annan gata,» invände dalmasen lugnt.

Hans uppfattning af saken. Ett ungt handelsbiträde varseblef, då han passerade öfver ett torg, huru en liten gatpojke snattade en apelsin ur en korg med frukt. Den unge mannen följde efter pojken för att åtminstone ge honom en lexa, och yttrade:

»Jag såg dig nyss ta' en apelsin, min gosse. Den är ju i och för sig själf af ringa värde, men om du fortsätter på den vägen, kommer det att gå dig illa.»

»Jag tog den inte», sa' pojken argt.

»Men jag såg det ju!»

»Jag säger att jag inte tog den!»

»Den är där i fickan.»

»Det är en boll.»

»Låt mig se!»

»Nå», sade pojken ilsket och drog ändtligen fram apelsinen, »så går det alltid för mig. Aldrig får jag fatt i något, utan att någon större och starkare pojke kommer och vill ha sin med. Nå, se här är din hälft — men nu är det också inte mer än rätt, att du humlar litet nötter, som vi få dela.»

Skälet. Lilla Anna: »Snälla mamma, vill du inte tvätta Axel Gustafsons ansikte?»

Mamma: »Men, mitt kära barn, inte kan jag tvätta en gosse, som ej är min. Hvad skulle hans mamma säga om det?»

Lilla Anna: »Ja men, mamma, jag vill kyssa honom!»

Ohjälpligt. Ärkebiskop von Rosenstein, en tid biskop i Linköping, bevistade vid ett tillfälle en lektion uti Linköpings läroverk. Han fann pojkarne så där tämligen klena i sin kristendom, och sedan han förgäfvades gjort flera försök, vände han sig omsider till en af eleverna, hvilkens föräldrar han kände, med en fråga om kyrkofadern Augustinus.

»Nå, min vän, du kan väl åtminstone säga mig, när Augustinus dog?»

Pojken slöt ögonen och grubblade väldigt, men sade till slut:

»Nej, herr doktor och biskop, om ja' det vet; ja' har inte hört att han varit sjuk en gång.»

En omtänksam kalfaktor. Löjtnanten: »Nu har kaffet varit tjockt och grumligt åtta dagar å rad. Hur kommer det till?»

Kalfaktorn: »Jo, herr löjtnant, tesilen har gått sönder, och därför tog jag en strumpa att sila teet igenom, och då kan det väl hända att något tjockt följt med.»

Löjtnanten: »Hur har du kunnat understå dig . . .

Kalfaktorn: »Blif inte ond, herr löjtnant, jag tog inte en ny, utan en gammal.»

Hans behof. Landstrykaren klagande: »Ack, go'a frun, det är nog inte nödvändigt, att jag säger eder, hvad jag skulle behöfva!»

Frun: »Åhnej, nog inser jag, hvad ni alltför väl behöfver, men jungfrun använder just nu såpan till att tvätta ett par dukar. Kom tillbaka om en timme!»

Ur askan i elden. Professor H. var jämte en mängd andra bjuden på major B:s silfverbröllop. Som professorn ansågs för en skicklig förskärare, placerades han framför den helstekta, präktiga gåsen, och på samma gång fick han hedersplatsen bredvid den korpulenta, något enfaldiga värdinnan-silfverbruden. Då professorn märkte hvilken plats han fått, yttrade han häpen:

»Skall jag sitta vid gåsen?»

Då han nu af de öfriga gästernas fnissande märkte, att han sagt en dumhet, tillade han:

»Jag menade den stekta!»

Hvad det blef. »Nå, Vilhelm, om din mamma delar ett skålpund kött i åtta lika stora stycken, hvad blir då hvarje del?»

»Ett åttondels skålpund.»

»Rätt! Och om hon sedan delar hvarje sådan del i två delar, hvad blir då hvar och en?»

»Ett sextondels skålpund.»

»Alldeles. Men antag nu, att hon ytterligare skär sönder dessa bitar i hvardera sex lika delar, hvad blir då hvar och en af dessa?»

»Då blir pölsa, alltihop, magistern.»

Ett fyndigt svar. Innan den nuvarande stränga disciplinen ännu hunnit fullständigt genomföras, inträffade för några år tillbaka vid ett af H—e regementes möten å M—hed följande.

Det var då föreskrifvet, att om en soldat någon dag tagit sig för mycket till bästa, skulle han den

påföljande dagen för straffs erhållande själf rapportera för sin kompanichef sitt tillstånd föregående dag. Hände så att en godmodig soldat af gamla stammen en vacker dag kom till sin af alla afhållne kapten P . . . , gjorde ett osäkert ställningssteg och sade: »Ja-aag sku-hu-ulle la rapp-ho-ortera (hick) för kap-te-te-ten, att ja-ag var fu-hull i går!»

»Jaså, din s-ns drummel,» svarade kaptenen på sitt vanliga militära sätt, »men du är ju full i dag också!»

»Ja-ah,» genmälte soldaten, »me-hen dä ska' ja' la be' få rapp-hor-te-era i morrn!»

Den humane P. tyckte att karlen svarat piggt, och följande dag behöfde ej soldaten rapportera sitt nya rus.

Gifna bundsförvanter. En advokat befann sig en gång i samma sällskap som den snillrike satiriske författaren domprosten Swift och föll på den olycliga idén att skämta litet med denne. Bland annat sade han till honom: »Om prästerskapet och djäfvulen låge i rättegång med hvarandra, hvilkendera parten tror herr domprosten, då skulle vinna?»

»Djäfvulen naturligtvis,» svarade Swift, »ty han har ju alla advokater på sin sida.»

Den besynnerliga klockan. Den beskedlige ynglingen Bokström var alltid syndabock för klassens synder, ty han tog på sig allt möjligt, dels af medveten oförmåga att krångla sig ifrån hvad kamraterna påbördat honom, dels af rotfäst vana att »bekänna» genast och villigt, skulle det än ske med en ny osanning, en vana, som emellertid ibland friade honom från straff.

Mellan B. och en gammal omständlig och allvarsam klassföreståndare utvecklade sig en gång följande ordskifte:

Läraren: »Du B., du har flera gånger kommit för sent och särskildt i dag. Hvad var orsaken till det?»

B.: »Jo, min klocka gick för fort.»

»Så du pratar! Inte skulle du komma för sent för det?»

»Nä, det skulle jag inte.»

»Nä, hvarför kom du då för sent?»

»Jo, hon gick för sakta.»

»Talar du sanning nu?»

»Nej, det gör jag inte?»

»Nä, säg mig då ordentligt, hvarför du kom för sent!»

»Jo, för hon är hos urmakaren.»

»Ack, din pratmakare! Du har kanske ingen klocka, när allt kommer omkring.»

»Nä, det har jag inte.»

Grafskriften. »Jag vill inte veta af skröp och grannlåter,» sade enkan, när hon tillfrågades om, hvad som skulle stå på hennes aflidne mans grafvård. »Låt det vara kort och enkelt: Vilhelm Johnson, sjuttiofem år gammal. Den gode dör ung' eller något i den vägen.»

Hon fick aldrig se den. Läraren i en småbarnskola: »Nä Lisa, har du någonsin sett en stork?»

Lisa (med gråtmild röst): »Nej, så fort storken kommer till oss, får jag alltid vara i ett annat rum.»

Hans försök. »Kalle,» sade en major till sin dräng, »du får lof att tala vid hästen ibland och

behandla honom som en människa; han blir då mycket klokare och snällare.»

Morgonen derpå begaf sig majoren till stallet för att se, huru Kalle dresserade hans häst. Redan på långt håll hörde han, att Kalle läste högt, skrek och predikade alldeles gräsligt.

»Hvad i all världen gör du, Kalle?»

»Jo, herr majoren befalde mig ju att tala med hästen. Jag kunde just inte hitta på något roligt att säga honom, och då tog jag och läste högt för honom ur Missionsvännen.»

Konstigt. För några år sedan kommo två landsortspigor till Stockholm för att söka sig plats, och det lyckades dem att få platser på norr. Under friveckan aflade de sedan ett besök i hembygden. För att hitta till sina platser på norr, då de skulle återvända till Stockholm, togo de reda på Gustaf II Adolfs staty och Norrbro, som skulle tjäna dem till »vägmärken». När så friveckan var till ända, reste de båda tjänstflickorna glada i hägen tillbaka till Stockholm, men när de kommo i land å Riddarholmen, då blef glädjen slut, ty de kände ej igen sig. De ställde sig att titta på Gustaf Wasa, och troende att det var Gustaf II Adolf, säger den äldre till den yngre:

»Nej sir du, kungen har vändt på sig!»

»Ja, han har klifvit af hästen med», svarade den andra alldeles rådlös.

Skinnets ändamål. Korffabrikantens son sedan han en stund åsett tillverkningen. »Pappa, nu förstår jag hvarför det är skinn kring korfvarne.

Fadern: »Nå, hvarför då?»

Sonen: »Derför att man inte ska' se hvad som finnes i dem.»

Tur. Sven hette han, och skåning var han. Så blef han bortsänd med ett par kaniner i en korg, hvilka skulle lämnas som present till prosten i församlingen. Men under vägen hände det sig ej bättre, än att kaninerna praktiserade sig ur korgen och lupo till skogs. Sven knogade icke dess mindre lugnt på, steg gravitetiskt in till prosten och lämnade ifrån sig korg och bref. Prosten läste brefvet och sade därpå till Sven: »Jaså, min käre Sven, jag ser i brefvet att där ä' två kaniner.»

Mycket belåten genmälde Sven: »Nå, si då va' då för väl, att dom va' i brefvet, för i korgen ä' dom då inte, min lif å knif!»

En vits af Napoleon. Då en gång i Napoleon I:s omgifning talet föll på Napoleons motståndare general Moreau, som var bekant för sina mästerligt utförda återtåg, sade Napoleon:

»Ja, han är en utmärkt krigare, men han liknar en trumma.»

Man frågade, hvad han menade dermed.

»Jo», sade kejsaren, »det är med honom liksom med en trumma, han låter ej höra af sig, förrän han blifvit slagen.»

Så godt han kunde. Lärarinnan: »Tommy, du skulle tvättat ansiktet mycket, mycket bättre, än du gjort!»

Tom går ut.

Efter Toms återkomst:

»Tommy, nu har du nog tvättat ansigtet rätt bra, men du skulle torkat dig bättre. Du är ju ännu alldeles våt i pannan och på hjässan.»

Tommy förtretad: »Jag ska' säja mamsell, att jag torka' mej så långt skjortan räckte till!»

Lämplig lön. »Hvad säger du om mitt porträtt af borgmästaren?»

»Hur mycket får du för det?»

»Hvad tycker du att han borde ge mig?»

»Sex månader!»

Passande afstånd. Den kvicke humoristen Saphir hade en gång förolämpat grefve B., hvarför denne skickade honom en utmaning. Duellen skulle äga rum strax utanför Wien, och på utsatt tid infunno sig mycket riktigt båda parterna på platsen.

»Herr Saphir, tillåter ni att jag ställer mig vid den där milstenen?» frågade grefve B. »Jag har fått ondt i min fot och har svårt att stå utan stöd.»

»Mycket gärna», svarade humoristen, »men endast på det vilkor att också ni beviljar mig en anhållan.»

»Med största nöje! Och denna är?»

»Att jag får ställa mig vid nästa milsten», blef det lugna svaret.

Grefve B. brast ut i hjärtligt skratt och räckte ut handen till försoning.

Förekommen. Lille Ville: »Jag ville så gärna titta genom nyckelhålet i går kväll, när herr Hansson och du sutto i förmaket!»

Syster Klara: »Men som en snäll gosse lät du bli att göra det, eller hur?»

Lille Ville: »Ja, jungfru Lotta hann först fram.»

Scen från en domstol i framtiden. Den kvinnliga domaren: »Hvad har allmänna åklagaren att anföra mot denna kvinna?»

Åklagaren: »Hon är en bodtjuf. Jag högg henne, just då hon kom ut ur Lundbergs butik med en hel laddning på sig af alla möjliga artiklar.»

Domaren: »Kvinna, hvad har ni att anföra?»

Svaranden: »Jag är skyldig, det är ej lönt att neka; men jag kunde ej annat! Det var realisation och . . .»

Domaren intresserad: »Realisation? Å verkligen! Nå, fortsätt.»

Svaranden: »Jo, just det, och, fru domare, ni har aldrig i ert lif sett en sådan realisation. Jag hade inga pengar, men då jag såg vattradt siden till en och tjugufem alnen, som man ingenstädes annars får för mindre än fyra kr. alnen, ja, då kunde jag ej gå min väg utan det!»

Domaren: »Hur bredt var det?»

Svaranden: »Nästan en aln bredt!»

Domaren: »Och bara en och tjugofem alnen!»

Svaranden: »Ja, och spetsarne sedan! Tänk er bara ett stycke Valenciennespets för fyra och sjuttiofem. Hur skulle jag kunnat gå utan den?»

Domaren: »Du min milde! Verkliga Valenciennespetsar?»

Svaranden: »Ja, då! Och så blommigt moiré för —. Gissa! Två och femtio alnen! Jag försökte motstå frestelsen, men jag kunde ej hålla fingrarne därifrån.»

Domaren upprörd: »Menar ni verkligen, att de sålde blommigt moiré för två och femtio alnen!?»

Svaranden: »Ja, om det så också vore mitt sista ord. Men hvad var allt detta mot sidenbluslif för femton kr. Jag måste ju hafva ett sådant! Det var värdt sina modiga trettio kr.

Domaren: »Stackars kvinna! Världen är full af frestelser! Jag vill frikänna eder denna gång, men ni måste taga er till vara! Gå nu, men — det var sant — kom hit först.» Hviskar: »Fortgår realisationen ännu?»

Svaranden: »Ja, men den stänges kl. 5 i e. m.»

Domaren (ser på klockan): »Klockan är nu tre. Jag får två timmar på mig. (Högt): Rätten upplöses till klockan 10 i morgon bittida.»

En talare. På en fest, som nyligen en källarmästare i staden U. höll, föreslog någon, att tal skulle hållas för borgerskapet. Då borgmästaren, som nyss förut hållit ett annat tal, vägrade, steg en af stadens borgare, bagaren D., fram och talade för borgerskapet samt afslöt sitt tal med följande ord:

»Ja, mine herrar, det var egentligen icke jag, som borde stå här och hålla tal och göra fiasko, utan det var borgmästaren.»

Talet dränktes i skrattsalfvor.

På turisthotellet. Inbrottstjuften: »Hit med era pengar och det kvickt till på köpet! Ni skall visst ha mest pengar af dom allihop här.»

Den resande: »Ni misstar er — jag är bara resande på hotellet. Portiern ligger en trappa ned!»

Västgötavits. I en viss västgötastad hände en dag att en nykommen mejeribokhållare beklagade sig öfver att ha en så simpel titulatur som mejerist, hvarpå han fick det lugnande svaret:

»Åh, bry dig inte om det; hvar och en vet ju ändå, att du är en kärnkarl...»

Det beror på. Domaren: »Är ni gift?»

Den kvinnliga fången: »Nej.»

»Förlofvad?»

»Jag vet inte riktigt.»

»Uttryck er tydligare.»

»Jag skall säga herr dommaren hur det är: får jag bara sex månader, vill han ändå ha mig, men

om jag får mer, kan han inte vänta på mig. Därför vet jag inte, om jag är förlofvad eller ej.»

Lillans tro. Tanten: »Ack, vet ni, att när jag här om kvällen skulle gå hem ensam i mörkret, så fick jag plötsligt se en karl och, åh, hvad jag sprang!»

Lilla Ester: »Nå, kunde tant hinna upp honom då, tant?»

Ett präktigt vad. En komiker, som blifvit engagerad i en familj för att uppträda vid en bjudning, föreslog, efter slutadt uppträdande, en liten lek. Hvar och en af sällskapet, honom själf inberäknad, skulle »satsa» 50 öre, och »potten» skulle tillfalla den, som ägde mest af de saker, hvilka han frågade efter.

Sedan han försäkrat att allt skulle gå fullkomligt ärligt till, samtyckte alla därtill, och snart lågo mellan 40 och 50 kronor på bordet. Komikern lade dit sin insats och sade med en listig min:

»Hvem af eder, herrar och damer, har de flesta löständerna?»

Dödslik tystnad rådde under en minut; därpå brusto alla ut i ett gapskratt, några hjärtligt, andra tvunget.

»Jag har tre,» fortsatte komikern »är det någon som har flere?»

Han fick potten.

Så godt var det. Den anklagade underrättas om, att domstolen har skaffat honom en advokat.

Den anklagade (med en blick på advokaten): »Är det den där, herr domare?»

Domaren: »Ja.»

Den anklagade: »Då är det så godt att jag först som sist erkänner mig skyldig!»

Misstag. »Hör hit,» ropade en person, som nattetid kom springande emot en poliskonstapel, »där borta om hörnet håller en inbrottstjuf på att söka intränga genom ett fönster, mot hvilket han rest en lång stege!»

Poliskonstapeln: »Tyst, tyst! Det är inte någon inbrottstjuf, det är herr Lundström, som försöker komma in till sig utan att väcka frun och lillan.»

Hur han märkte det. Professor H. spisade en gång hos en källarmästare, som frågade:

»Hvarpå kan professorn skilja en gammal höna från en ung?»

»Ganska enkelt och lätt: på tänderna.»

»Men hönsen ha väl inga tänder?»

»Visserligen, visserligen, men *jag* har.»

Hoppfullt. Skaldeynglingen (till tidningsredaktören): »Ni återsände förra gången ett af mina manuskript af det skäl, att det var skrifvet på papperets båda sidor. Men den här gången har jag skrifvit bara på den ena.»

Redaktören: »Ni tar er, min gode man! Det här passar oss inte, men härnäst hoppas jag att ni skickar oss papperet med bägge sidorna oskrifna.»

Domaren (till den anklagade): »Vi skola nu läsa upp er föregående bestraffningslista.»

Fången: »I så fall vill jag be' herr domaren vara snäll och låta mig sitta ned en stund.»

Rådmannens undran. I den lilla staden X. finnes ännu kvar det s. k. stadsdiket. En afton vandrar en af stadens ifrigaste backusdyrkare, rådmannen och garfvaren A., hem från sina aftontoddar, och kommer slutligen under sin slingrande färd till det

olycksaliga stadsdiket, å hvars mjuka botten hans färd tills vidare ändar. Han ligger tålmodigt kvar, tänkande i sitt stilla sinne:

»Det ska' just bli roligt att se, hur länge polisen skall låta mig ligga i fred.»

Gamla vanan. Fältmarskalkinnan Beaulieu medföljde sin man, österrikiske öfverbefälhafvaren, under ett af österrikisk-franska krigens i norra Italien. Vid ett tillfälle, medan en drabbning pågick alldeles i närheten af det österrikiska högkvarteret, rusar plötsligt en af fältmarskalkinnans betjäning in i det tält, där hon uppehöll sig, och ropade nästan andlös:

»Fienden, fru grefvinna!»

»Säg att jag inte är hemma», var den nådiga fruns svar.

Inte för svansen. »Nu ska' inte lilla Nelli vara rädd för den stora, snälla hunden. Se bara, hur vänligt han viftar med svansen!»

Lilla Nelli (fortfarande dragande sig bakåt): »Ja, men det är inte svansen jag är rädd för...»

Ett svårt misstag. I staden Arboga bodde en ålderstigen och mindre bemedlad from man, hvars käraste läsning utgjordes af andliga skrifter. »Fredmans epistlar» hade nyss utkommit på trycket, och när den fromme, gamle borgaren fick läsa annonsen därom, blef han mycket glad. »Pauli epistlar» kunde han nästan utantill, och nu gladde han sig åt att kunna få njuta af en ny själaspis. Särskildt föreföll honom titeln på den nya boken, »Fredmans epistlar», så lockande. Han skref därför till en vän i hufvudstaden, att denne med görligaste första skulle från bokhandeln sända honom boken.

Men sedan när han väl fått boken, höll han halft på att få slag, ty det första som hans blickar föllo på, när han öppnade den nya andaktsboken var värser sådana som:

»Fan i fauteuillerna! stolarna kullra;
Hej! bullra i dörrarna, bullra!
Sparka fiolerna,
Bullra med stolarna,
Satan är kommen på balen!

Ingen skada skedd. Engelsmannen Lloyd var en gång bortbjuden på en bal, hvarvid han till en vals bjöd upp en något antik skönhet; men som han ej var iklädd handskar, utbrast hon stött:

»Huru kan mr Lloyd komma och bjuda upp utan att ha handskar?»

Härpå lämnade han det föga artiga svaret:

»Ni vara lugn, jag kunna tvätta mig efteråt.»

Kvistig rekvisition. Till en bok- och pappershandel anlände en gång följande rekvisition från en landtbo:

»Ett gross stålpennor af samma sort, som detta är skrifvet med.»

Dalvitsar. En dalmas kommer en höstdag inkörande till Falun med ett stort forlass. En handlande ropar från butikstrappan: »Hör du, mas du har väl kört sjön i dag?»

»Nej, jag har nästan stort lass ändå utan att köra sjön.»

»Förstår du inte, din dumme mas, att jag vill veta, om sjön ligger?»

»Ja, visst ligger 'an, för om 'an stog, så skulle du se'n ändå hit», var masens svar, hvarefter han lugnt fortsatte sin färd.

Också ett skäl. Hotellvärden (till portiern): »Jag ser, att ni lämnat ett par af våra allra bästa rum åt en herre med det simpla namnet Pettersson. Är ni säker på att han kan betala räkningen?»

»Ja då, han är mycket rik.»

»Hur kan ni veta det?»

»Jo, han är så rysligt ful och ohygglig, men har en fru, som är riktigt underskön!»

När man kommer orätt. Hon var en smula död och hade just blifvit änka; så ringde hon på till telefonstationen och begärde pastorexpeditionens nummer, men erhöll i stället ett annat.

»Hallå! Hvar är jag?»

»På Kaspers expedition.»

»På pastorexpeditionen; jaha, det är rätt. Är det pastorn själf jag talar vid? Jag skulle anmäla att min man är död. Han hette...»

»Ni är på orätt ställe!»

»Nej inte Pelle; Kalle, Kalle Bom, hette han.»

»Hör ni då inte, att man gifvit er orätt nummer på stationen!»

»Ja, Gud vare lof, han dog i tron.»

»Ni är ju på Kaspers expedition.»

»Ja, visst var han af kristliga lutherska religionen.»

»Människa, ring af!»

»Ja, Herren tog och Herren gaf!»

»Ni måtte höra mycket illa.»

»Ja då, han dog stilla, mycket stilla.»

»Ring af!»

»En graf! Ja, det är just min mening, go'a herr pastorn!»

»Kära frun, det är ju rakt på tok.»

»Hva' befall's! Hva' han inte klok!»

»Ni måtte inte höra ett ord!»

»Herre Jesses! Ett mord!» . . .

Så blef det äntligen afringdt.

Hvilkendera. Öfverstinnan: »Käre Karl, jag kan inte längre uthärda denna tobaksrök!»

Öfversten (tar pipan ur munnen): »Fredrik bär ut henne!»

Kalfaktorn: »Frun eller pipan, hr öfverste?»

En tentamenhistoria. Den originelle professorn J. Afzelius, vanligen kallad Sten-Jan för sin förkärlek att tentera på stenarna, var bäst att tentera för, då han antingen var arg eller genom ett fyndigt svar bragt ur sin vanliga knarrighet. En gång kom en student och anmälde sig till tentamen.

»Jaha, jaha, när vill herrn tentera då?»

»Jag vill helst tentera, när herr professorn är arg.»

»Jaså, det kan jag vara nu, om så är; sitt ner! Känner herrn till några stenar?»

»Ja, granit, gneis, glimmerskiffer.»

»Mer, mer, känner herrn inga flera stenar?»

»Jo, sandsten, kalksten, lerskiffer o. s. v.»

Professorn blef dock ej så lätt nöjd, utan fortfor med sitt förargliga: »Känner herrn inga flera stenar?» äfven sedan studenten uttömt hela sitt kunskapsförråd i den vägen. Denne senare blef nu också arg, ansåg tentamen förfelad, stod upp, bugade sig och sade:

»Jo bevars, skorstenar, slipstenar, gatstenar, rännenstenar, milstenar, grafstenar, saltstenar,» samt rusade på dörren.

Professorn rusade med samma skyndsamhet efter och ropade i trappan: »Vänta, vänta; herrn får 'cum laude', herrn får 'cum laude'!»

Spetsigt. En ung, mer än försvarligt smalbent löjtnant inträdde på ett värdshus och drog på skämt uppasserskan ned på sitt knä. Hon fann likväl platsen mycket betänklig och visade stor otålighet att åter komma på fri fot.

»Mitt barn, du måtte ha brådtom?» utlät sig löjtnanten.

»Ähnej!»

»Är du rädd då?»

»Ja», utbrast flickan otåligen, »jag sitter ju som på nålar!»

Huru en döfstum stammar. A. och B. talade om personer som stamma. A. påstod att det värsta fall af stamning han visste var hos en döfstum af hans bekanta.

B.: »Prat! Inte kan en döfstum stamma!»

A.: »Det är väl helt enkelt; han hade reumatism i fingrarna.»

Ett godt intyg. Tandläkaren A. flyttade till badorten Y., och för att vinna publikens bevägenhet bad han den därvarande läkaren att medels intyg bestyrka A:s skicklighet i yrket. Denne var villig därtill, men måste först taga del af A:s betyg. A. kunde inga prester, men refererade till »honoratiores» i Mönsterås. Inom kort anlände också från Mönsterås ett intyg af följande lydelse:

»Tandläkaren A. har i Mönsterås och trakten däromkring insatt nya tänder, hvilka alla utfallit till vår stora belåtenhet, intygas på begäran.

Mönsterås den etc.»

Hans näsduk. Domaren: »Ni är anklagad för att ha varit berusad och slagit er hustru.»

Den anklagade: »Ruset erkänner jag, men hvad slaget anbelangar, så vifta' jag bara te'na lite me' min näsduk.»

Hustrun: »Ja, det är nog sant, men jag ber få upplysa, att min man snyter sig med fingrarne.»

Hans »onkel». Om framlidne kejsar Fredrik och hans vänliga och enkla väsen berättas följande historia.

Vid krigsskolan i Berlin är det föreskrifvet att kadetterna ej få besöka någon af Berlins talrika »kneiper» och andra utskänkningslokaler utan att befinna sig i sällskap med en släkting. Emellertid bröt en af de unge männen vid ett tillfälle mot detta förbud, i förhoppning att ej bli upptäckt. Vid ett litet bord alldeles intill det, där kadetten tagit plats, satt en storväxt, skäggig herre.

Olyckan ville emellertid, att vår kadett vid en blick mot dörren fick se en af krigsskolans lärare inträda i lokalen. Med ett raskt beslut svängde den unge mannen om sin stol med sejdeln i handen, placerade den på den skäggige herrns bord och hviskade bönfällande till denne:

»För all del, var snäll och föreställ min onkel!»

»Åja, det kan väl gå an,» svarade denne småleende.

Följande morgon öfverraskades kadetten, hvilken nu trott sig »säker», af att vid frukostmönstringen

kallas fram för fronten. Darrande lydde han och trädde fram till officeren.

»Ni var på en utskänkningslokal i går», sade denne bistert till kadetten.

»Ja, herr löjtnant, men jag var tillsammans med min onkel.»

»Jaså, ja, men er onkel råkade att vara h. k. o. k. h. kronprinsen, som i dag på morgonen tillskrifvit mig om saken, men samtidigt bedt att för denna gång straffet må efterskänkas. Men gör inte om det, det säger jag er!»

Hur han narrade henne. Han: »Har du hört, min söta vän, att det är slut med Karls och Charlottes förlofning?»

Hon: »Å, hvad säger du? Ja, var det inte det, som jag alltid trott! Jo jo, men, det var nog inte svårt att förutse. Men för all del, säg mig fort, hur det gått till?»

Han (lugnt): »Jo, ser du, saken är den att de i går gift sig!»

Det var inte långt ifrån, att hon gett honom en örfil.

Staden i fara. En bonde från obygden kom in hos en diversehandlare i staden, lade försigtigt sin skinnmössa på disken och fick i detsamma syn på en glasburk med senap.

»Hva' skulle de kosta att få smaka på de' där?»

»Ingenting», svarade det »välvilliga» bodbiträdet, fyllde en matsked och räckte bonden.

Bondens fysionomi ögonblicket därpå ingaf emellertid bodbiträdet medlidande, och han ropade: »Spotta ut! Spotta ut!»

Bonden rusade som en galning på dörren och försvann. En halftimme efteråt kom han tillbaka, förfärligt andtruten.

»Hvart tog ni vägen? Hvarför spotta' ni inte ut?»

»U . . . utom tullen, för hela sta . . . staden kunde ju ha tagit eld!»

Ändamålet helgar medlen. Hustrun, till sin man: »Hör du, min gubbe, du ska' vara så snäll och ge Janne en riktig uppsträckning i morgon bittida.»

Mannen: »Hvarför det? Jag är mycket belåten med honom.»

Hustrun: »Jo, ser du, han ska' piska mattorna i morgon, och han slår så mycket hårdare, då han är vid dåligt humör.»

Den kloke pastorn. »Förra söndagen», förkunnade prästen från predikstolen, »lämnades i kollektbössan bland penningarne äfven en byxknapp. Det finnes i hela församlingen endast en enda person, som kan ha gjort sig skyldig till ett sådant beteende. Jag uppfordrar härmed högtidligen denne att vid dagens kollekt lämna ersättning för det svek, som han förra söndagen sökte utöfva!»

Resultatet af denna uppmaning blef verkligen tillfredsställande. I kollektbössan inflöto — 125 kr. 75 öre.

Men ej nog därmed. Utan då gudstjänsten var slut, insteg hos prästen i sakristian en af församlingens »pelare» och begärde under synbar förlägenhet att få tala enskildt med herr pastorn. Efter många »om» och »men» kröp det slutligen fram, att det varit han som — naturligtvis helt och hållet af misstag! — råkat lämna den olycksaliga knappen förliden söndag. Men nu kunde han ej styra sin nyfikenhet efter att få veta, huru pastorn kun-

nat så tydligt veta, hvem det var, som varit gärningsmannen. Pastorn hade ju sagt, att det i hela församlingen bara funnes en enda person, som kunde ha gjort sig skyldig till något sådant.

»Ack, är det inte något annat ni vill veta,» sade pastorn fryntigt, »så alltför gärna. Det var ju ganska klart och tydligt att inte två personer kunde lämna en byxknapp. Eller hur, tycker inte också ni det?»

Omtänksamt. Turisten (å gästgifvaregården): »Hör, kypare, hvarför skulle ni sparka ut katten så där obarmhärtigt nyss?»

»Jo, ser herrn, det är så, att vi i dag ha hare på matsedeln, och källarmästarn påstår, att jag vid sådana tillfällen alltid skall på något sätt fästa gästernas uppmärksamhet på den omständigheten, att vår katt finnes i lifvet . . .»

Dåligt resultat. I en tysk tidning lästes en dag följande annons:

»Den herre, som här om dagen å Blumenstrasse hittade en börs innehållande en penningssumma, uppmanas att ofördröjligen återställa densamma till ägaren, alldenstund upphittaren i fråga är känd.»

Dagen därpå innehöll samma tidning en annan, så lydande annons:

»Den 'kände' herre, som hittade en börs, innehållande en penningssumma, å Blumenstrasse, uppmanar ägaren att göra sig ett besök.»

Det är troligt att ägaren ej blef vidare nöjd med detta resultat af sin annonsering . . .

För en gångs skull. En präst, som höll sin profpredikan, mötte efter slutad gudstjänst utanför

kyrkan en af sockenborna, för hvilken han beklagade sig öfver att kyrkan var så tung att predika uti.

»Åh,» svarade bonden leende, »det går väl an för en gång!»

Stannade inom familjen. A.: »Hvarför har du ökat på den där unge bokhållarens lön? Vet du inte, att han förstör alla sina pengar på presenter till en flicka, som han förgapat sig i?»

B.: »Jo då, det vet jag. Flickan är min dotter.»

En lurad hästägare. En rik köpman, som önskade göra en dags utflykt ville hyra en hästhandlares bästa häst och åkdon, men som hästhandlaren ej kände sin man, tvekade han att anförtro dem i hans händer. Besluten att hafva sin åktur, erbjöd köpmannen sig att köpa hästen och åkdonet samt lofvade att då han återvände sälja dem tillbaka åt hästhandlaren för samma pris. Denne hade intet att invända häremot och kunden fick hvad han önskade samt gaf sig i väg. Han kom tillbaka på utsatt tid, återfick efter aftal sina penningar och vände sig för att gå därifrån.

»Håll», ropade hästhandlaren, »ni har glömt att betala hyresbeloppet.»

»Min bästa herre», blef det lugna svaret, jag har inte att erlægga någon hyra. Jag har begagnat min egen häst och mitt eget åkdon hela dagen.

Sedan köpmannen, sagt detta, gick han sin väg och det dröjde en lång stund innan hästägaren kom under fund med sin dårskap.

Barnslig kärlek. »Ja, du kan då inte säga, John att inte vår lille gosse älskar dig! Kan du tänka

dig, hvad han nyss tiggde mig om att jag skulle be dig ge honom?»

»Nej, hvad då, min lilla gumma?»

»Jo, vet du, han ville nödvändigt ha en lock af ditt hår!»

Den lille infaller: »Ja, vet du, pappa, ge mig det, så är du så snäll så — för min lilla dockhäst har mistat sin svans, och . . .»

Ingen lämplig sele. En påstruken fästprisse kommer raglande fram till en droska. »Hör nu», säger han myndigt till kusken, »kan ni köra mig till —gatan 8?»

»Nej, jag har ingen sele som passar», blef svaret.

Dikt och verklighet. Aktrisen (som har hufvudrollen i en tragedi): »Jag undrar hvar min moder är?»

Röst från galleriet: »Hon sitter på torget och säljer äpplen!»

Hon skämdes. Frun (ond): »Brita, jag har kommit under fund med att du hade på dig en af mina uringade supéklädningar på bagarbalen i går kväll. Det är den största oblyghet jag varit med om. Du borde skämmas.»

Brita (ödmjukt): »Ja, frun lilla! Och fästman min sa', att om jag nå'n gång mer visar mig bland folk i en tåcken där oanständig drägt, skulle han slå upp med mig.»

Passande sysselsättning. Fängelsedirektören: »Då man ger er arbete, kommer er förra sysselsättning att tagas med i beräkningen. Hvad var ni?»

Fången: »Anarkist.»

Direktören: »Hm! hm; då kunna vi låta honom spränga sten.»

Ett missförstådt ord. En utlänning, som några månader uppehöll sig i Göteborg, fattade mycket tycke för svenska språket och speciellt för ordet »lagom», som han fann fullkomligt utan motstycke i andra språk. Då han kort före sin afresa blef inbjuden till en af sina vänner, ville han visa sin tacksamhet på det bästa sätt han kunde, hvarför han föreslog värdfolkets skål på svenska. Det gick så där tämligen bra i början, men slutet fick följande komiska lydelse: »Ja, go vänner, nu tacke vi af hjertet; i dag ha vi gehaft så lagom roligt.»

En dyrbar örfil. Om den bekanta, sköna och extravaganta furstinnan Metternich, ryktbar under Napoleon III:s kejsardöme, då hon regerade Pariser-societeten, till hvilken hon och hennes man hörde på grund af den senares ambassadörskap vid franska hofvet, berättades många historier, och en af dem lyder så här.

Vid en basar hade furstinnan öfvertagit ett stånd och var naturligtvis angelägen om att uppnå så godt resultat som möjligt, d. v. s. kassera in så mycket som möjligt. Men när kvällen kom, hade hon emellertid mycket mindre i kassan, än hon skulle önskat, hvadan hon beslöt att göra en kupp. Hon fick syn på den rike bankiren X. och ropade till honom:

»Kom hit, herr baron, så skall jag, om ni ger mig 1,000 francs, gifva er något, som jag aldrig förr gifvit någon enda människa.»

Bankiren kom, smickrad af furstinnans anbud, men kunde ej afhålla sig från att med sin vanliga försigtighet fråga:

»Nå, hvad är det då, furstinna?»

»Ja, lämna den saken åt mig, herr baron, betala först!» dekreterade ambassadrisen och sträckte fram sin fina, aristokratiska hand, hvilken strax därpå mycket energiskt knöt sig om en splitterny 1,000-francs-sedel. »Kom närmare», sade hon därpå.

Och den sällhetsdruckne baronen, väntande ej mindre än en kyss af den extravaganta furstinnan, kom närmare, men fick i detsamma, en liten allra som näpnaste, men rätt kännbar örfil af den vackra damen.

För några sekunder stod baronen stum af öfverraskning, men så kunde han ej hålla sig från ett bredt löje och aflägsnade sig gapskrattande.

Fattig men stolt. Grosshandlaren: »Så-å, ni vill ha fjorton dagars lön i förskott? Men antag nu, att ni skulle dö i natt?»

Kontoristen (stolt): »Herr grosshandlare, fattig är jag, men jag är i alla fall en gentleman!»

Bagaren och kunden. Här om dagen kom en ung kvinna in i en bagarbod och klagade öfver en tårta, som hon köpt där dagen förut. Bagarmästaren, en gammal man, var händelsevis då inne och blef arg, då han hörde sin vara tadlas.

»Jag ska' säga fröken», yttrade han med ett drygt leende, »att jag bakade tårtor, innan ni var född.»

»Åh», blef svaret, »då var det nog en af de tårtorna, som jag fick i går.»

Inte så mycket. Då en herre vid ett smörgåsbord tog för sig alla rädisor, som fanns, invände

en annan: »Det finns visst flera här, som tycka om rädisor.»

»Ja, men inte så mycket som jag!» blef svaret.

Han fick platsen. Butikägaren: »Har ni haft någon öfning i en sådan här slags affär med glas- och porslinsartiklar?»

»Ja, det har jag.»

»Nå säg mig då t. ex., hvad ni skulle göra, om ni råkade själf slå sönder eller skada en dyrbar pjes?»

»Ja-a — i vanliga fall tror jag, att jag skulle passa ihop den igen och sätta upp den på någon sådan plats, att någon af kunderna råkade i olycka för den.»

»Min unge vän — ni får platsen!»

Orsaken. »Du kysser katten flera gånger på en dag, än du kysser mig på ett helt år», sade fru Andersson till sin dotter.

»Ack, mamma, han har ju mustascher!»

Spöket i kyrkan. En slaktare och en tjuf hade beslutit att stjäla får tillsammans och slagta dem i kyrkan för att icke blifva upptäckta. Slaktaren stannade i kyrkan för att laga i ordning till slakten, medan tjufven skulle ut och utföra stölden.

På prästgården var kalas samma natt, och prästen hade på söndagen glömt en bok i kyrkan, som han nu ville ha, hvarför han bad drängen att gå efter boken. Men drängen torde icke gå ensam; i prästgården bodde emellertid en krympling, och fast denne ej kunde gå, erbjöd han sig att följa med till kyrkan, om drängen ville bära honom på ryggen, hvilket denne åtog sig. När de kommo

till kyrkan, funno de att dörrarne voro öppna, hvilket de dock ej vidare fäste sig vid, utan drängen gick fram i kyrkan med krymplingen på ryggen. Komna till sakristian, där slaktaren var, trodde denne att det var tjuften med färet, hvarför han frågade: »Ä' han feter?»

Drängen, som trodde att »hin håle» var i kyrkan, kastade krymplingen af ryggen och ropade:

»Där har du'n, antingen han ä' feter eller inte!» hvarefter han sprang det mesta han orkade.

Det påstås att krymplingen i förskräckelsen blef bra i benen och sprang så fort, att han var före drängen hemma.

Ingen fara. Herrn (läser restaurantens matsedel): »Krabbor? Hm, men inte äro krabborna bra under den här månaden?»

Kyparen (förbindligt): »Åh, jag ber, — de här krabborna ha vi kvar från förra månaden, ser herrn.»

Afsnäst. A. (något drucken) möter en vän B. och säger: »Goodaa på dej bro-or.»

B. (förnärad): »Jag hälsar ej på fulla personer.»

A.: »Ä, hurru, nu ä' du allt dum. Ja ä' full, men de' går öfver, men du ä' dum och de' går inte öfver.»

Alldeles för mycket. En tysk, som några år varit bosatt i Sverige, skulle där gifta sig. Som han icke var fullt mäktig svenska språket, bad han den vigselförrättande prästmannen säga så korta meningar som möjligt vid formulärets förestafvande. Pastorn lofvade det och började vigseln: »Säg nu efter: Jag —.»

Tysken, säger efter: »Jack — Jacob Schmidt — Jacob Schmidt — tager dig — tager dick —

Anna Andersson — Anna Andersson — nu till min — no till min — äkta maka — äkta maka — och lofvar att älska dig i nöd och lust — —»
 »Det är för micket sagdt, herr pastor», utbrast tysken, förskräckt öfver den långa meningen.

Studentvitsar. Professor O. i L. hade nästan grönt hår och skägg. — Han kallades med anledning däraf bland studenterna för Necken; hans hustru fick beta Neckens harpa; hans dotter, en skönhet, bar det vackra namnet Neckrosen, och hennes guvernant, som var från Polen, gick under tillnamnet Neckens polska.

Modernt: »På min senaste plats», sade en kock, »skulle jag trifts mycket bra, blott icke min husbonde varit fotograf.»

»Hvad kunde det göra?»

»Jo, ser ni, vid middagsbordet plögade han alltid fotografera rätterna, innan de buros ut i köket.»

Han lät ej lura sig. Brukspatron P. hade en dag inbjudit några vänner, med hvilka han ämnade göra sig roligt på sin gamle trädgårdsmästares bekostnad, enär denne alltid skröt öfver, att den var ännu ej född, som kunde lura honom på någon slags frösort, ty han kunde till punkt och pricka säga, hvad för sort det vore. Alltnog, vid frukosten uppkallades han, och herrarne visade honom ett, som de påstodo, nytt slags frö, samt frågade hur länge det kunde dröja, innan det började gro och komma upp. Gubben ref sig bakom örat och funderade en stund, hvarefter han sade: »Åh, nog lär de la dröja en fjorton da'r teminstingen.» Herrarne sågo mycket förtjusta ut och följde med samt

åsågo hur han med stor tvärsäkerhet lade ner fröen. På den utsatta tiden infunno de sig, men hur stor blef ej deras förvåning, när den gamle förde dem till rabatten, hvilken nu prunkade med de praktigaste — sillhufvuden. Det var sillrom de gifvit honom och ej frö, men gubben lät ej lura sig den gången heller.

Säkert tecken. Fritz (lyssnande vid dörren till sin syster): »Var tyst, det är främmande därinne.»

System: »Huru vet du det?»

Fritz: »Mamma kallar pappa för sin älskling.»

Logik. »Kypare, gif mig en biffstek!»

Sedan gästen fått biffsteken och undersökt den, ropade han:

»Kypare, biffsteken duger inte, gif mig en kotlett i stället.»

När kotletten uppätits, ta'r gästen sin rock och hatt för att gå utan att betala. Kyparen kommer framrusande:

»Herrn skall betala!»

»För hvad då?»

»För kotletten!»

»Men den tog jag ju i stället för biffsteken!»

»Nå, men biffsteken då?»

»Den åt jag ju aldrig upp.»

»Ack nej, det var ju sant», sade kyparen bökande, och gästen gick med högburet hufvud ut.

Gåfvor och gengåfvor. »Vet du, min gubbe, att jag inte kan låta bli att berätta hvad jag tänker köpa åt dig.»

»Hvad är det, min älskling?»

»Jo, en visitkortsbricka af silfver, en Herkules af brons för kaminfrisen och en ny persisk matta att lägga framför mitt toalettbord. Nå, hvad tänker du köpa åt din lilla gumma?»

»Jag har funderat på saken, Jenny, och har beslutit mig för att skaffa dig en ny rakborste.»

Svar på tal. En aktningvärd äldre präst råkade en dag en hånfull och ogudaktig yngre man. Den unge mannen tänkte drifva med prästen och frågade, om pastorn hade hört nyheten för dagen.

»Nej,» sade han, »hvad då?»

»Jo,» sade den andre, »satan är död.»

Prästen tog då upp en slant och räckte den åt berättaren sägande: »Var så god och tag detta, ty jag har alltid för sed att gifva föräldralösa barn en skärf.»

Hans sätt. Poliskommissarien (förhörande en individ af misstänkt yttre): »Hvad heter ni?»

»Åh, mig känner ni väl, allt se'n jag öppnade den där guldsmedsaffären!»

»Öppnade guldsmedsaffären? Med hvilkas pengar gjorde ni det?»

»Pengar? Jag öppna'n med en dyrk och en kofot, det var allt!»

Tillräckligt gammal. A.: »Det är en utmärkt whisky. Hur gammal kan den vara?»

B. (drickande): »Det vet jag inte, men nu är den väl så gammal som den någonsin blir.»

Hvad är dagligt bröd? Vid ett husförhör å Skeppsholmen i Stockholm tillfrågade pastorn en af sjömännen: »Hvad är dagligt bröd?»

»Jo», svarade den tillfrågade mycket bestämdt, »det är ankarstockar; men när vi äro sjökommerderade, få vi knallar, och det är nästan bättre.»

En studenthistoria. En student hade kommit i ovänskap med en garfware och köpte sig för den skull ett par hundvalpar samt kallade den ene »Skinn» och den andre »Bracka». Så ofta han gick ut, hade han sina hundar med sig, och så snart han fick se garfvaren, ropade han högljuddt:

»Skinnbracka, Skinnbracka!»

Garfvaren instämde slutligen studenten att stånda ansvar för okvädingsord. För rätten anförde svaranden, att ingen kunde förmena honom att kalla sina hundar med hvad namn som helst. Domaren medgaf detta, men tillade:

»När nu dessa namn väckt förargelse, så kan ju herrn gärna byta namn på hundarne!»

Detta lofvade studenten att göra.

Ett par dagar därefter stod han åter tilltalad för samma förseelse af samme garfware. Studenten anförde samma försvarsgrund som förut.

»Ni lofvade ju sist att byta om namn på era hundar,» invände domaren.

»Det har jag också gjort!» svarade studenten.

»Hur kan ni påstå det?» frågade rättens ordförande.

»Jo,» genmälde svaranden, »den, som förut hette Skinn, heter nu Bracka, och den, som förut hette Bracka, heter nu Skinn.»

Större förmåner. Olle i Hatten var jämte församlingens pastor och en mängd storbönder bjuden till middag på ett ställe i grannskapet. Vid midnatten bjöds på kött, som var betydligt segt, hvar-

för pastorn i likhet med sina bordsgrannar lade ned gaffeln och tog i med fingrarna, under det han yttrade:

»Det är så bra att spisa bland bönder, ty då får man ta i med fingrarne, om man vill.»

»Ja, men då vore det bättre att äta bland svinen, ty där finge pastorn gå i med benen också, om han ville,» inföll Olle i Hatten.

En förständig mor. Modern: »Hör du, Kalle, då du går hem från skolan, så gå in till diversehandlaren i hörnet och köp två gula tvålstycken och en chokoladcgarr.»

Kalle: »Jaha, mamma.» (Går.)

Fadern: »Hvad i alla mina dar skall du göra med en chokoladcgarr?»

Modern: »Åh, den lade jag bara till, för att han inte skulle glömma bort uppdraget med tvålen.»

Gammal och van. »Jaså, nu skall fru Svensson föras till altaret för fjärde gången.»

»Föras, sa' du. Det tror jag då inte kan behövas. Dit måtte hon väl hitta på egen hand numera!»

Ett behöfligt förbud. Nära B. bodde en folkskollärare, på hvars dörr skolpojkarne ofta roade sig att klappa eller kasta sten på. Skolläraren förargade sig fruktansvärdt häröfver och anslog på dörren ett stort plakat med orden: »Här klappar man icke!»

Det oaktadt flög en vacker dag en sten mot hans dörr, och läraren hann ut i lagom tid för att i missdådaren igenkänna en af sina lärjungar.

»Nå, vänta, min gosse,» tänkte han.

Följande dag var hela skolan mycket nyfiken på, hvad som komma skulle. Läraren kom, ställde fram en stol, framkallade sitt offer och tillsade det att i passande ställning lägga sig öfver stolen. Gossen lydde. Läraren tog sin käpp och lyfte undan gossens rock. Men, — O under! — i stället för att slå, låter han kappen sjunka och — försvinner genom dörren!

Hvarför?

Jo, på gossens »baksida» satt en papperslapp, på hvilken med stora bokstäfver lästes: »Här klappar man icke!»

Landtlig medgörlighet. En herre från landet kommer helt andtruten in i en frisørsalong och ber att med det snaraste få sig en passande peruk iordningställd.

»Gärna,» svarar den artige barberaren, »önskar min herre en med fjäder?»

»Nog har jag tänkt mig en peruk med hår,» svarar den beskedlige landtbon, »men är det mer modernt med fjäder, får jag väl ta' en sådan —!»

Bedröfligt. Madam Andersson kommer inrusande till Petterssonskan med andan i halsen, utropande:

»Har fru Pettersson hört, att Lundkvistskan dog i natt?»

»Kors i alla da'r,» utropade den bestörta fru Pettersson, »då fick hon ju inte läsa slutet på följertongen i Förgät mig ej!»

Rim och reson. Under en kyrkoherdes samtal med sin skjutsbonde kom man in på frågan om rim och för att förtydliga hvad därmed menades sade pastorn: »Om jag till exempel säger:

Jag heter Köster
Och har kysst din syster,

så är det rim.»

Per fann ämnet intressant och på pastorns uppmaning, att han skulle försöka sig i den ädla rimkonsten, kvad han efter en stunds funderande:

»Jag heter Pehr
Och har kysst Er fru.»

»Det är ju inte rim,» sade pastorn.

»De' bryr jag mig inte om,» sa' Pehr illmarigt,
»men sant ä' de'!»

På hotellet. Öfverkyparen: »Herrn i n:r 116 påstår, att det i natt regnat in i hans rum, så att han fullständigt legat i vatten.»

Värden: »Sätt till på räkningen 5 kr. för ett bad.»

Hvaraf skapades kvinnan? Två små skogvaktarpojkar vid S. bruk i Gestrikland hade sin första kristendomslektion i småskolan, då lärarinnan genomgick skapelsehistorien och berättade, huru kvinnan skapades af mannens refben o. s. v.

Nästa dag, då läxan skulle höras upp, blef den ene tillfrågad, hvad kvinnan skapades utaf, och svarade efter något besinnande: »Af ett harben.»

Den andre hade emellertid reda på saken, viftade ifrigt med handen, och på ett tecken af lärarinnan att svara, var det med en viss stolthet han sjöng ut: »Af ett räfben.»

En papegojhistoria. Den ihärdighet, hvarmed papegojorna upprepa inlärdade fraser under alla slags förhållanden, leder ofta till de befängdaste situa-

tioner. En taskspelare hade en papegoja, som han lärt att säga efter hvarje slutadt hokus pokus: »Det var ett bra konststycke — hvad blir det se'n?»

En vacker dag befann sig trollkonstnären i en stor sjöstad, där han gaf föreställningar å ett skeppsvarf på en vind, som råkade befinna sig öfver ett magasin, där en större kvantitet krut förvarades. Konstnären stod i begrepp att utföra ett konststycke, hvartill han behöfde ett tändt ljus. Han drog eld på en tändsticka, tände ljuset och bortkastade stickan utan att öfvertyga sig om den var fullkomligt släckt. Den ännu glödande tändstickan råkade falla genom en springa i golfvet ned i en öppen krutkagge, som exploderade tillika med de andra och hela byggnaden sprang i luften.

Papegojan, som slungades upp i luften tillika med de andra, stannade icke förr än hon kom upp på toppen af stormasten å ett stort fartyg, som låg utanför varfvet. Där klängde hon sig fast med förtviflans styrka och skrek af alla krafter:

»Det var ett bra konststycke — hva' blir det se'n?»

Namn och namn. Baron Fägerstråle blef oense med en ofrälse stationsinspektör och sade med värdighet:

»Herrn torde påminna sig, att mitt namn är Fägerstråle!»

Stationsinspektören: »Ja bevars! — Men om mitt namn också inte slutar med stråle, så börjar det åtminstone inte med få...!»

Segrare och besegrad. Ett par studenter kommo en natt, temligen beskänkta, hem till sin gemen-

samma kammare. Vid försöket att i mörkret leta rätt på sina sängar hände sig ej bättre, än att bägge två tumlade ned i samma säng.

»Hur är det med dig, Frits?» sade den ene.

»Jo, rätt bra,» svarade den andre, »men det ligger en herre i min säng.»

»Åh tusan,» återtog den förste, »här har jag också en gynnare i sängen jämte mig.»

»Nå, då så ta vi och sparka ut dem båda två,» föreslog Frits.

Och så började de. Efter en stund kastades den ene på golfvet. Där låg han några minuter och funderade på ödets växlingar, hvarefter han frågade kamraten:

»Nå, hur gick det för dig, Frits?»

»Jo, nu har jag sparkat ut min,» svarade denne.

»Jaså,» återtog den förste, »men min, han har sparkat ut mig, han!»

Furst Bismarck var alltid älskare af fin konjak. Vid ett tillfälle, då han skulle resa bort, frågade honom hans son, »lille Herbert,» huru länge han komme att stanna borta, men fick till svar, att fadern ej kunde bestämma den saken. Men pojken gick till faderns resschatull och räknade de däri nedlagda konjaksflaskorna, hvarefter han kom inspringande till fadern med utropet:

»Nu vet jag, huru länge du blir borta, pappa!»

»Huru länge då?»

»Tjugufyra dar.»

I schatullet hade han räknat till 24 flaskor.

Ingen orsak. Den gamla hönan reste sig efter att ha lagt sitt ägg och kacklade högljudt och triumferande.

»Skräfla lagom, ditt gamla åbåke,» sa' den arg-sinta pigan, som kom dit i detsamma; »när man inte får mer än 75 öre tjoget, är det ju riktigt löjligt att väsnas så der för ett fattigt ägg!»

Lättare att minnas det. En präst frågade en gammal bonde på husförhöret:

»Hvem har skapat dig?»

Bonden teg.

»Fy skäms,» sade prästen, »du skall få se att om jag frågar det här lilla barnet så svarar det. Hvem har skapat dig mitt barn?» frågade han där-på ett barn.

»Gud,» svarade barnet.

»Ser du,» sade prästen till bonden, »att det lilla barnet skämmer ut dig.»

»Nej, det kan jag inte säga,» sade bonden; »det är ännu knappt 5 år och bör således bättre minnas, hvem som skapat det, än jag, som snart varit femtio år i världen.»

Indirekt. Förläggaren (till den unge skriftstäl-laren): »Nej, min vän, ni skall skriva klart, enkelt och så, att äfven den mest okunnige kan förstå, hvad ni menar.»

Den unge skriftställaren: »Nå, hvad är det i min bok då, som ni inte kan förstå?»

Erfarenhetens vittnesbörd. En doktor, som hade stor afsky för tobak i alla former, råkade att vid en järnvägsresa komma in i en rökkupé. En ung man satt midt emot honom och blossade på en cigarr. Sedan doktorn sett på honom en stund, sade han slutligen till honom: »Unge man, tillåt mig som läkare varna er för att röka. Erfaren-

heten har bekräftat, att af tungans sjukdomar nio tiondelar härröra från bruket af tobak.»

»Min herre,» svarade den unge mannen, »erfarenheten har bekräftat att af alla män, som hafva 'blå ögon' de flesta fått dem genom att lägga sig i saker, som ej angått dem.»

Rädde sig den som kan! A.: »Det är visst fjärde gången på en månad ni annonserar om en bortsprungen hund. Hur kommer det till?»

B.: »Min hustru håller på att lära sig sjunga, och det står ingen hundracka ut med.»

Den första tanken. En bicyclist blir öfverkörd af en kamrat i Boulogneskogen. Han svimmar. En vandrare hjälper honom upp och snart kommer den afsvimmade till sans.

»Hvad har händt?» frågar han.

»Ni har blifvit öfverkörd af en bicyclist,» säger vandraren, »och han fortsatte så snart han såg att hans maskin var oskadad.»

Då vaknade den öfverkörde till fullt medvetande. »Af hvilket fabrikat var den?» frågade han.

Inte alltid så lätt. En tjuf ville under pågående ransakning icke svara på de frågor, som ställdes till honom. »Du kan väl åtminstone säga ja eller nej,» förmanade häradshöfdingen; »det är ej konstigt.»

»Åh jo, det är konstigt nog,» försäkrade tjuften med en slug min. »Men vill nådig lagman låta mig först göra en fråga, och besvarar lagmannen den med ja eller nej, så skall jag sedan besvara alla de frågor, lagman vill göra mig.»

»Nå väl, låt höra,» sade häradshöfdingen, hvarpå tjufven frågade:

»Har nådig lagman ännu upphört att taga mutor?»

Han försade sig. När Blomqvist, husets vanlige mjölkleverantör, här om dagen vid sedvanlig tid på morgonen aflämnade sin tribut vid köksdörren, kom herrn i huset ut och frågade honom helt vänligt:

»Blomqvist, hur många stop mjölk lemnar du om dagen?»

»Nittioett, herrn.»

»Och hur många kor har du?»

»Nio, herrn.»

Så gjorde herrn några likgiltiga anmärkningar rörande värmen och torkan, hvarefter han frågade:

»Nå, Blomqvist, hur mycket mjölk ger hvar ko dagligen?»

»Sju stop, herrn!»

»Hm, jäså,» genmälte herrn fryntligt. »Tack ska' du ha, Blomqvist, för den här tiden, men — du behöfver inte komma tillbaka vidare. Go'morr'n, Blomqvist!»

Blomqvist stod kvar, mycket snarlik Loths hustru, och bara gapade af förvåning. Men så gick det plötsligt upp ett ljus för honom.

»Jag, min dumma åsna!» skrek han och gaf sig själf en bastant örfil. »Låt mig se: nio kor, det gör nio, sju stop det gör sju. Sju gånger nio — det gör 63. Men så sa' jag honom ju, att jag lemnade 91 stop. Och 63 från 91 det blir kvar 28, och hvarifrån tar jag dem? Å, en så'n åsna jag är!»

Från beväringslägret. Löjtnanten: »Högra knäet uppåt böjl!»

Kalle X., som alltid haft svårt att skilja mellan höger och vänster, böjer i stället af misstag sitt vänstra knä, så att detta kommer i jämnhöjd med vänstra sidokamratens. Löjtnanten, som genast observerar att något är galet, ryter:

»Hvad är det för en åsna, som lyfter upp bägge benen på en gång!»

Också ett skäl. Gästen: »Hvad vill det här säga? Den här gången tager ni upp tolf kronor per dag på räkningen, och i december hade jag samma rum och betalade endast tio kronor per dag.»

Öfverkyparen: »Herrn bör betänka, att dagarne äro längre nu.»

Fiskarehistorier. Strömbom skröt alltid öfver att han fick så mycket fisk, då han var ute och metade. En gång berättade han, när några grannar på sommarnöjet voro samlade hos honom, att han för ett par dagar sedan fått så kolossalt med abborrar där ute på grundet. En i sällskapet tyckte, att han skar till i växten för oförskämdt och invände:

»Nu ljuger du allt, Strömbom!»

»Nej,» sade en annan, »det gör han nog inte, ty när jag satt där och metade här om da'n, så fick jag en baddare till abborre på kroken, — men just som den kom i vattenbrynet titta' han på mej och sa: 'Åhå, jag trodde det var Strömbom', och så släppte han kroken och kilade sin väg. Se'n fick jag inte så mycket som ett napp vidare!»

Uppriktigt. En bondgumma infann sig hos en till växten ovanligt stor fru, för att hos denna söka få sin dotter anställd som tjänarinna. Sedan de blifvit ense om platsen, ville den blifvande mat-

modern hafva litet reda på flickans utseende, men erhöll på sina frågor endast otydliga och sväfvande svar, hvarför hon slutligen började fråga mer direkt och bland annat: »Är hon stor till växten, som jag till exempel?»

»Äh, Gud bevara, frun, ho' ä' tämli'en skaplig, mi' flecka, vet ja'.»

En salomonisk dom. Förste gästen: »Hör hit, vaktmästare! Öppna fönstret där borta! Jag kan inte härda ut med hettan och kvalmet här inne.»

Vaktmästaren: »Jaha, herrn. Strax!» (Öppnar fönstret.)

Andre gästen (en liten stund därefter): »Vaktmästare! Här dra'r det ju, så att man kan dra' döden på sej. Stäng fönstret!»

Vaktmästaren: »Jaha, herrn. Strax!» (Stänger fönstret.)

Förste gästen: »Ä' ni tokig, vaktmästare? Hvad stänger ni fönstret för? Öppna det igen ögonblickligen!»

Vaktmästaren: »Strax, herrn!» (Springer till källarmästaren.) »Hur ska jag göra nu! Här ä' två herrar, och den ene vill ha fönstret öppnadt, den andre vill ha det stängdt.»

Källarmästaren: »Får jag se på deras räkningar.» (Läser:) Kr 7: 35, — Kr. 4: 75. Gör hvad 7: 35 befallde!»

Intet krus. Den gamle bokförläggaren och bokhandren Hanselli var på sin tid i Uppsala känd såsom litet orginel. Han höll bokauktionerna därstädes, och vid ett sådant tillfälle inropades en bok af en ung student, baron Hermelin.

»Hvad är namnet?» sporde Hanselli.

»Hermelin,» svarade studenten.

»Ingen är herre här; skrif Melin!» skrek Hanselli barskt till skrifvaren.

En korus af skratt följde naturligtvis bland de närvarande.

Ur askan i elden. Emil: »När jag åker i spår-vagn, brukar jag alltid låtsa sofva, för att slippa stiga upp och lämna plats, så fort det kommer in ett fruntimmer.»

Ernst: »Ja, ser du, det går inte *alltid*. Jag försökte det här om dagen, då en gammal fru kom in, men hon stälde sig bredvid mig, tittade beklagande på mig och sa' högt, så att det hördes öfver hela vagnen: 'Å' det inte sorgligt att se en så ung man plakat full så tidigt på dagen!' Och då va' jag ju tvungen att stiga upp för att visa henne och dom andra, att jag var nykter.»

Ett utmärkt medel. En grosshandlare och husägare befriade sig nyligen på ett fiffigt sätt från en människa, som hängde öfver honom med böner om anställning och som flera gånger hade tilltvingat sig tillträde hos honom.

Han lät tillkalla portvakten i huset och frågade honom, om han lagt märke till den och den personen, som såg så och så ut.

Ja, det hade portvakten.

»Vet ni, hvarför han kommer hit?»

»Ja, jag kan väl tänka mig, att det är en som söker plats.»

»Rätt; men kan ni också tänka er, hvilken plats han söker?»

»Nej.»

»Er portvaktsplats.» — — —

Den ifrågavarande personen lyckades aldrig mer komma in i det huset.

Svårt nog. Under ett orkesternummer svek trumslagaren i en passage, hvarigenom numret totalt förstördes. Direktören gaf honom också efter numrets slut en kraftig örfil, så att han snurrade om.

Trumslagaren: »Ja, ja' ska' säje direktören, att de' ä' inte så godt att snyte sej på $\frac{1}{32}$:dels paus!»

Också en begäran. En herre (inträdande i en kappbutik): »Skulle jag kunna få bedja er göra mig en synnerligt stor tjänst?»

»Med nöje. Hvad skulle det vara?»

»Ni skulle väl icke vilja vara så vänlig att taga bort den där fina och dyra kappan från midtfönstret?»

»Hva...hvad? Jag förstår icke...»

»Jo, se saken är den, att jag skall om en stund gå förbi er butik här tillsammans med min fru, och då... ni förstår!»

Han blef af med dem. En kyrkoherde i Bretagne var en stor hatare af aflatskrämmeriet, och som han beständigt besöktes af kunder i den vägen, uppläste han en palmsöndag från predikstolen följande kungörelse:

»Älskade åhörare! Under instundande vecka utdelas aflat i kyrkan alla dagar mellan klockan nio och ett. För att undvika trängsel och till införande af bättre ordning inställe sig: på måndag alla storljugare och belackare; tisdagen girigbukar; onsdagen fyllhundar och liderliga sällar; Torsdagen tjuftar och skälmar; fredagen lathundar och dagtjuftar; samt lördagen alla lösaktiga kvinfolk!»

Hela den veckan anmälde sig ingen till erhållande af aflat.

Olika saker. »Karl,» sade fru Pettersson strängt »har jag inte redan mer än en gång sagt dig, att du inte får leka med Jonssons otäcka pojke!»

»Jo, mamma.»

»Nå, låt mig nu bara inte få se, att du är olydig i den saken en gång till, det råder jag dig till!»

»Mamma,» sade Karl, »jag får väl klå honom i alla fall?»

Tvetydigt. Kyrkoherden L. var en gladlynt man, som hade godt om skämtsamma infall och kvicka anmärkningar. En gång skulle han hålla personallier öfver en afliden, som i lifstiden varit en af socknens störste tjufvar. Den aflidnes hustru hade uppvaktat pastorn med begäran, att han måtte säga »någonting godt» om den aflidne. Pastorn lofvade att uppfylla hustruns begäran, och vid jordfästningen fick hon höra följande strof, hvilken hon naturligtvis fick tyda efter behag:

»Per var en idoger man,
när andra sofvo vakade han;
men när de andra vaknade,
hade han hvad de saknade.»

Nyttig kur. Två framstående läkare spatserade arm i arm gatan fram, och mötte därunder en dam, för hvilken den ene doktorn gjorde en artig komplement.

»En patient, hva?» frågade hans kollega.

»Åja, men bara en obetydlighet. Jag kallades nys till henne för en lätt förkylning.»

»Nå, hvad ordinerade du?»

»Ordinerade? Ingenting alls, — jo, det var sant, jag förbjöd henne att spela piano.»

»Spe . . . cla piano! För en förkylning! Hvad i herrans namn menar du?»

»Jo, ser du, hon bor vägg om vägg med mig!»

Alltid något. Kalle hade varit ute och fiskat utan sin mors lof.

Följande dag mötte han en kamrat som frågade: »Nå, fick du någe, Kalle?» — »Jo, de' kan du lita på att jag fick, men inte förr än jag kom hem.»

När man ej ger sig tid. En handelsresande, som färdades ute på landsbygden, hade en gång fått en skjutspojke, som stammade. Innan de begåfvo sig i väg började gossen:

»Ka-ka-ka . . . ka-ka—»

Profryttaren, som ej kände till gossens lyte, afbröt honom i barsk ton:

»Upp och kör, och stå inte där och kackla!»

Pojken, som var en beskedlig vasker, vågade ej annat än efterkomma befallningen. Men när de färdats ett stycke väg, började pojken igen med orolig min sitt:

»Ka-ka-ka—»

»Profryttaren» blef rasande öfver att bli störd, halfsofvande som han var, och röt i ilsken ton:

»Håll inne med ditt kacklande, pojke, så vida du vill veta hvad din frid tillhör.»

Pojken vågade ej annat än tiga, men när de vid nästa skjutsstation skulle aflasta bagaget, ytttrade han:

»Ka-ka-ka . . . ka-kappsäcken glö-glö-glö-glömde vi.»

Händelsevis. Ene luffaren: »Du ä' ju stockholmare, sa' du, hur kan du då vara född i Göteborg, som dä' står här i polisunderrättelserna?»

»Jo, sir du, ja' var händelsevis där vid den tiden.»

Upprörande misstanke. En dam mötte en kväll i en smal gränd en berusad och dåligt klädd karl. Hon gick öfver än åt ena och än åt andra sidan för att slippa möta honom, men det var förgäfves, ty han gjorde likadana slingringar, så att till slut stodo de midt emot hvarann, hvarvid mannen, som sett hennes manövrer, men missuppfattat dem, utbrast:

»Jaså, nådig frun har visst också fått sig litet för mycket.»

Extra skäl. »Mamma,» frågade lille Bob, »skall jag sofva ensam i mörkret den här natten?»

»Ja, min gosse.»

»Snälla mamma, vänta då bara ett litet grand, så skall jag läsa min aftonbön en gång till och inte så slarfvigt!»

Födgeni. På en restaurant kom en herre in och frågade källarmästaren, huru mycket källarmästaren tog per månad för spisning.

»Se,» tillade den frågande, »händelsen är den, att när jag äter frukost, äter jag inte middag, och när jag äter middag, äter jag inte kväll.»

»Jaså,» svarade källarmästaren, »under sådana förhållanden kan ni få spisa för 30 kronor i månaden.»

Därmed var uppgörelsen gjord. Gästen började med sin spisning, men åt både frukost, middag och kväll. Detta fortgick en längre tid, tills den förvånade källarmästaren fann sig föranlåten att göra en anmärkning, men han fick då till svar:

»Jag sade er ju bara, att när jag äter frukost, äter jag ej middag, och att när jag äter middag, äter jag ej kväll — ä' det inte sant, hva?»

Detta svar roade källarmästaren så, att han utlofvade 30 kronor till gästen samt en månads kost dessutom, om han ville gå in till källarmästaren på andra sidan gatan och spela honom samma spratt.

»Nej,» svarade gästen, »jag har varit där också en månad, och han har visat mig hit.»

Lika mot lika. Den för sin distraktion bekante Lundaprofessorn L. befann sig en afton, något upp-rymd, på hemvägen, då några studenter tänkte begagna sig af tillfället till att drifva med gubben. Först yttrade den ene:

»Jag tror det är sjögång i kväll, herr professor.»

Professorn, alldeles oförberedd på frågan, gaf blott ett brummande »hm» till svar.

På samma sätt kom den andre studenten. Samma fråga, samma svar.

Slutligen möter honom den tredje med samma:

»Jag tror det är sjögång i kväll, herr professor.»

Men nu var professorsn tålmod slut, och förargad utbrast han.

»Ja, jag nästan misstänker det, efter som jag möter så många vrak.»

För öfnings skull. »Men hvarför,» frågade borgmästaren strängt poliskonstapeln, »hvarför i Herrans namn arresterade ni den här karlen, som inte tyckes ha gjort ett dugg ondt?»

»För att få lite öfning, herr borgmästare,» svarade konstapeln. »Jag är alldeles ny i tjänsten

och ville gärna ordentligt få reda på, hur den här saken går till.»

Frågan är fri. En person påträffade en natt vid hemkomsten från ett festligt samkväm en bättre klädd herre, som var litet »sökt». Han tyckte synd om honom, frågade hvar han bodde och ledsagade honom hem. Äntligen var man vid ort och ställe. Den »hemförde» ville nödvändigt veta sin räddares namn.

»Mitt namn är Pauli.»

»Nå, tack, herr Pauli, — tack så my -- hycket, herr Pauli!»

Vår man slingrade nu upp för trapporna, men snart nog var han nere igen och ropade utåt gatan:

»Herr Pauli, herr Pa -- hauli!»

Denne gick till honom och frågade, halft förtretad, hvad det var nu igen.

»Jo, bäste herr Pauli, efter som herrn varit så snäll och hjälpt mig, så var hyggelig och säg mig: fick herr Pauli nånsin svar på det där brevet, som herrn skref?»

»Hvilket bref?»

»Kors, brevet till de Efeser, vet jag ...»

Tvärtom. För ett par år sedan, då potatisen var skroflig och mycket liten till växten och ruttnade eller skämdes mycket, hade en kommissionär någonstades fått en hel last till försäljning. Kommersen gick dåligt, och ägaren blef orolig, då ingen likvid hördes af, samt skref till kommissionären helt lakoniskt:

»Skäms potatisen för dig?»

Svaret lydde:

»Ja; men jag skäms än mer för potatisen.»

En historia om Karl XV. Då sedermera Karl XV var 5 à 6 år gammal, fann han mycket nöje i att springa omkring i slottet på egen hand. En gång kom han ned i östra slottshvalfvet och fick god lust att springa utför trappan ned i Logården, men en där posterad gardist hade order att icke släppa någon fram den vägen. Han hejdade därför den lille prinsen och visade honom tillbaka.

»Vet du, hvem jag är?» frågade Karl.

»Åja,» svarade gardisten, »nog vet jag det; det är ju prins Karl, kronprinsens äldste son.»

»Men,» genmälde den lille fursten, »jag är härting af Skåne också, släpp mig därför fram bara.»

»Omöjligt!» förklarade gardisten.

»Jaså! Du skall få dina fem och tjugo vid tillfälle,» förklarade den lille prinsen med mycken värdighet och styrde kosan upp till sin far, för hvilken han berättade händelsen och yrkade på gardistens bestraffning.

Men denne svarade att posten blott gjort sin plikt och borde belönas i stället för att straffas.

»Här har du 25 kr., gå nu och lämna gardisten dem,» sade han till slut.

Karl såg ett ögonblick på sin far, men så tog han pengarna och gick ned till gardisten.

»Här har du de där fem och tjugo, som jag lofvade dig nyss,» sade han mycket lugnt och marscherade så sin väg.

Kyrkomålarens helvete. En på 1700-talet mycket anlitad kyrkomålare, Joh. Risberg, fick en gång i uppdrag att förse Kungslena kyrka med vägg- och takmålningar. Kontrakt om priset m. m. uppgjordes, och mästaren fullbordade arbetet inom bestämd tid, men vid arbetets afsynande började bondgub-

barne pruta. De kunde ej annat än erkänna, att de fått de allra skönaste bilder af himmelriket på alla väggarna och voro äfven belåtna med takmålningen, där människohjärtats historia framställdes i oljefärg. Man såg där i medaljonger, omgifna af vackra ornament, ett hjärta, ur hvilket de präktigaste hvete uppspirade, ett annat, som, bar idel frodiga törnen och tistlar, ett tredje, hvars torra, magra jordmån af en änglahand, som, sträcktes ur skyn, vattnades med en väldig trädgårdskanna, ett fjärde, hvarpå en änglahand bultade med en duktig hammare o. s. v. Allt detta var godt och väl, men som bönderna icke hade fått något — helvete, ansågo de sig ej böra betala så mycket.

Målaren blef förargad och förklarade, att det i kontraktet bestämda priset måste stå fast, men lofvade efter en stunds betänkande att för samma pris måla om ena väggen, så att de ej skulle sakna ett helvete. Arbetet började genast, och snart glödde väggen af eld och lågor. I midten stod en gryta under hvilken mörksens andar ifrigt fyrade på, och i grytan sutto de tre gubbarne, som krånglat med konstnären. Likheten var så påfallande, att hela församlingen kände igen dem.

Stor var naturligtvis deras harm, och då de icke kunde förmå målaren att skaffa deras konterfej ur grytan, stämde de honom till tinget; men vid dombordet satt härads höfding Creutz, och hans utslag i målet hade denna lydelse.

»All den stund förthy och emedan utur helvetet ingen förlossning kan äga rum, thy pröfvar häradsrätten skäligt att kyrkovärden N. N. och hemmansägarna N. N. och N. N. där förblifva, erlägga till målaren Joh. Risberg billig betalning för hans hafda möda att förpassa dem dit samt erlägga rättegångskostnaderna.»

Kungslena kyrka behöll i många år sitt helvete och sina gubbar, men slutligen fann den gamle prosten för andakten störande, att pojkarne under gudstjänsten tittade på grytan och hviskade till hvarandra: »där sitter far din, den där är din farbror» o. s. v. och lät kalkstryka väggen.

Hämnd. Källarmästaren (till kyparen): »Hvad har det där unga paret hittills förtärt, som krupit in där borta i det där mörka hörnet?»

Kyparen: »Jo, dom har nu suttit där nästan hela eftermiddagen med blott hvar sin kopp kaffe.»

Källarmästaren: »Fy katten! Gå genast och tänd alla tre gaslågorna öfver deras soffa!»

Inte onödigtvis. Per och Pål hade legat i gräl hela lifvet igenom. Så höll Per på att dö, och prästen kom.

»Nu ska' du försona dig med Pål,» sa' prästen.

Och Pål blef efterskickad, kom och Per försonade sig med honom till allmän glädje och förnöjelse.

Men då Pål gick, ropade Per efter honom:

»Hör du, Pål! Om jag blir frisk, så låtsas vi som det här aldri hade va't.»

De kände sig träffade. »Nå, Petter, hur blef det med den där spiritist-séancen förra veckan, gick du dit?»

»Jo, de' vill jag lofva och det var en härlig tillställning, må du tro.»

»Hur så, var där något hokus pokus värdt att tala om?»

»Jo något, ska' du tro! Det var andeknackningar och borddanser och diverse andra hårresande saker,

och alltsammans gick galant tills mediet råkade i en sådan extas, att hon förklarade sig vara anden af en man, som hade haft sitt paraply bortstulet, och så var hon oförskämnd nog att tillägga, att tjuften var närvarande.»

»Det var fästligt! Nå, hur förhöll sig auditoriet vid den förklaringen?»

»Jo, de gnodde på dörrn, som om de haft elden i hälarne hvarenda en, och som jag var rädd, att jag skulle bli tagen för tjuften, om jag ensam stannade kvar, så kilade jag i väg med de andra.»

En säker ambassadör. Ludvig XIV sade en gång till svenske ambassadören, den kvicke grefve Erik Sparre: »Det är ledsamt, herr grefve, att ni skall vara protestant, så att man ej får sammanträffa med eder i himlen, då man en gång dör.»

»Åh, ers majestät,» blef det raska svaret, »konungen min herre har befallt mig att följa eders majestät öfverallt!»

Vatten öfver hufvudet. En ung prästson, som nyss blifvit student, bad en gång i »den gamla, goda tiden» sin far att få predika. Gubben tillät det, men beredde sig dock i tysthet själf att i nödfall predika. Sonen besteg emellertid predikstolen och började med högan röst deklamera sitt ingångspråk, Davids ord: »Herre fräls mig: vattnet går öfver min själ.» Sedan han repeterat detta tre till fyra gånger utan att komma vidare — han extemporerade nämligen, ty den tiden ansågs det skamligt att läsa innantill — uppsteg fadern på predikstolen vid det sista »nödropet», ryckte sonen i rocken och sade högt:

»Ned med dig, pojke, annars står du och dränker dig.»

Sonen lydde, och fadern fortsatte i hans ställe.

Missförstånd. Frun: »Ack, kära du, den nya kokerskan har låtit steken bli vidbränd; hon är ännu så ung och oerfaren. Kan en kyss hålla dig skadelös?»

Mannen: »Gärna för mig, skicka bara hit henne.»

Intet hopp. På en maskerad hände sig här om året att en herre vid namn Krook enträget förföljde en dam klädd i domino. Förgäfves sökte hon befria sig från den omaskerade tillbedjaren, som hade ett mycket obehagligt ansikte, och utbrast slutligen i förtviflan:

»Ni borde förstå, min herre, att om det skall nappa för er, så får det lof att vara *mask på Krooken.*»

Detta hade åsyftad verkan, och den sköna okända fick vara i fred.

Förberedelse. En kall decembernatt stod en tyrolare nästan naken i sitt öppna fönster.

»Petter,» skrek en förbigående granne, »hva' tusan gör du där?»

»Jag håller på å förkyler mig.»

»Hva'? Är du galen!»

»Nej, men ser du, jag ska' sjunga basen i kyrkan i morgon.»

Hårdt mot hårdt. En amerikanska från det aristokratiska Syd-Carolina hade just återvänt från en europeisk resa och befann sig vid badorten Newport. En afton satt hon vid tebordet med en herre, på hvilken hon tänkte imponera med sina förnäma

fasoner. Han hade en hög samhällsställning, men enkla vanor. Smörassietten stod framför honom, och då ingen knif fanns till hands, tog han upp sin nya blanka fickknif och försåg sig med smör. Ögonblickligen ropade damen halfhögt, men uttrycksfullt: »Kypare tag bort smöret, herrn där har stuc-
kit sin knif däri.»

Strax därpå tog hon med fingrarna en af de små bakelser, som lågo på fatet framför henne. Ögonblickligen utbrast herrn: »Kypare, tag bort bakelsefatet, damen där har haft sina fingrar i det.»

Damen bet sig i läppen och svor i sitt sinne att hämnas. Kort därefter uppträdde hon vid en middag i en praktfull toalett, men så djupt uringad, att det skulle ha väckt uppseende i själfva Paris. Tillfället fogade det så, att hon kom att sitta i närheten af samme herre. En skål med färska fikon stod framför henne; hon bjöd herrn ett af dessa och sade med den älskvärdaste min och i betydelsefull ton: »Ett fikon för er, min herre!» hvilket på svenska betyder ungefär detsamma, som när man ger en person en örfil. Han tog emot fikonet med en djup bugning, tog därefter ett af de gröna bladen, med hvilka skålen var garnerad, och bjöd henne det med orden: »Ett fikonalöf för er, madame!»

Amerikanskan reste sig strax därpå från bordet, blodröd i ansiktet, och aktade sig sedan att komma i den slagfärdige herrns närhet.

Vanans makt. Fabrikör Pettersson hade en papegoja, som satt i en bur på kontoret och som mycket läraktig sladdrade efter allt hvad hon hört några gånger. Bland annat hörde hon hvarje afton hur personalen tog afsked med orden: »Adjö, herr fabrikör, nu gå vi.»

En dag hade grannens katt, som länge spekulerat på att komma åt papegojan, fått denna i sina klor. I det han for på dörren med sitt byte, skrek papegojan: »Adjö, herr fabrikör, nu gå vil!»

Ingen kredit vidare. Hon: »Ack, min egen, egen Rudolf, du har verkligen i mitt hjärta väckt en första, enda och oförgänglig kärlek.»

Han: »O, min dufva! Älskling! Min...»

Hennes unge bror (tittar fram under soffan): »Hallå! — Huggit er den här gången, hva' — om ni inte ger mig en krona, så ska' allt pappa få korn på saken.»

Hon: »Tom din slyngel, gå din väg, och om du är en snäll gosse, så ska' du få en femtiöring i morgon.»

Tom: »Jo, de' vill jag lofva, — nej du, den här gången får du ingen krita. — Du är ju skyldig mig en krona för att jag inte sa' någe', när du lät Kalle Karlsson sitta och kyssa dig hela da'n här om sistens.»

Tiger och panter. Ett pantlånekontor i en stor stad hade ett telefonnummer mycket snarlikt ett, som tillhörde en herr Tiger, hvarför misstag ofta uppstodo. En dag hade man upprepade gånger ringt på till pantlånekontoret och frågat efter herr Tiger. Föreståndaren för kontoret svarade, att det måste vara fel, men då ringningarne icke tycktes vilja upphöra, förlorade han slutligen tålmodet och svarade förtretad:

»Här finns ingen tiger, här finns endast *panter*.»

En trolig förklaring. Löjtnant X. vid Z. regemente var allmänt känd för sin tankspriddhet. En

dag, då han var jourhavande, klagade soldaterna öfver, att ärtsoppan var för tunn. X., som fann klagomålen befogade, traskade i väg till kokstaden för att efterhöra orsaken.

»Gud bevara löjtnanten,» svarade en af kockarne, »kitteln har ett hål i botten, så att alla ärterna trillat ut och bara spadet stannat kvar.»

Löjtnant Z. fann detta icke otroligt och befallde, att kitteln skulle lagas till nästa kokning.

Märkvärdigt. En bonde körde till staden, och som det var kallt, gick han in på en krog för att ta sig en sup och ställde sin häst på gatan. En poliskonstapel får se hästen stå där utan att vara bunden, och går in och frågar med myndig min: »Är det ni, som har satt er häst utanför?»

»Hva, håken, *sitter* han!» utbrast bonden. »Då må ja' ut å si på!»

Studentvits. Studenten (i en optikers butik): »Säg mig, har ni sextanter?»

Optikern: »Ja visst.»

Studenten: »Då har ni mer är jag, ty jag har bara två tanter.»

Tröstande tanke. Då president Grant en dag var ute på promenad med en vän, gjorde denne honom uppmärksam på att en öfver dem flygande fågel släppt en föga vacker prydnad på Grants hatt. Grant tittade på hatten, satte den åter lugnt på sig och sade: »Det är ju en guds lycka att inte kor kunna flyga.»

Markattan och bondgumman. En godsägare hade en märkatta, som han med en kedja låtit binda

vid sin salsdörr. En gång infann sig en bondhustru för att få tala vid godsägaren. I den tanken, att markattan var en af herrns betjänter, neg hustrun för henne och bad att få tala vid patron. Markattan blott visade tänder och grinade illa, hvaröfver gumman blef arg.

»Han skulle blygas,» skrek käringen slutligen, »att så uppföra sej mot en gammal ärlig hustru, som kunde väl vara tre gånger mor åt en så'n slyngel som han där!»

Kanske affär. Pappa Moses: »Hör du, Isak, det vore kanske inte så dumt, om du ginge in i frälsningsarméen.»

Isak Mosesson: »Hvad i all världen skulle väl jag göra i frälsningsarméen?»

Pappa Moses: »Jo, ser du, om du kunde tjäna dig upp i den där arméen, så kunde vi se'n skaffa oss kontrakt om leverans af uniformerna.»

Ett litet misstag. Den svarte monarken: »Hallå, min käre missionär, hur mår ni i dag, jag hoppas att ni kommer till min supé i kväll?»

Missionären: »Tusen tack, ers majestät, det blir en alldeles för stor ära för mig att få vara er gäst.»

Kungen: »Aha, nej, ni missförstår mig, jag menade inte precis att ni skulle bli min gäst. Ni ska' bli min supé.»

Pareradt. Vid en bjudning hos borgmästaren Y. uti den lilla staden X, hvarvid större delen af stadens societet var samlad, bland andra den för sin brutalitet och andryghet bekante baron Z. och den för sin kvicka tunga väl kände herr B., inträffade följande episod:

Fram på aftonen, då stämningen nått sin höjdpunkt, kommo helt oförmodadt de nyssnämnda herrarne Z. och B. att, vid det de från hvar sin sida skulle passera en dörr, törna emot hvarandra. Båda blefvo stående, och det tycktes som om ingen ville bereda den andre plats att komma förbi.

Till sist utbrast baronen så högljudt att alla, som befunno sig i närheten, kunde höra det:

»Jag går aldrig ur vägen för en lymmel!»

»Men det gör jag, herr baron,» svarade B. med sitt mest jovialiska leende och steg helt artigt åt sidan.

Baronen fann för godt att rymma fältet, följde af rätt högljudda skrattsalvor.

Ungkarlar emellan. A.: »Käre vän, hvar har du hållit hus nu en lång tid? Jag började tro, att du hade gått och gift dig.»

B.: »Alltid ska' du också tro det värsta om folk!»

Pontius Pilatus. Då grefve Tott var landshöfding i Malmöhus län, bodde en kyrkoherde vid namn Pontoppidan i närheten af Malmö. Denne var en rättvis och frisinnad man, men hade genom någon åtgärd ådragit sig landshöfdingens ovilja. En gång kom han att i en affär besöka landskansliet vid ett tillfälle, då grefve Tott händelsevis var ensam där. Under samtalet kallade grefven honom oupphörligt för Pontius Pilatus. Pontoppidan lät honom hålla på en stund därmed, men slutligen utbrast han:

»Förlåt mig, herr grefve och landshöfding, jag heter Pontoppidan och är präst. Pontius Pilatus var den orättfärdige landshöfdingen, han, som kom

till helvetet — det är den, herr landshöfdingen far efter.»

Misslyckad artighet. Bostonfrun till en ung man från västern, som är på visit:

»Man skrattar åt oss Boston-bor, för det vi tycka så mycket om bönor; men det bry vi oss inte om.»

Ynglingen från västern, artigt:

»Jag skulle inte heller göra det i ert ställe, min fru. Bönor äro en mycket värdefull produkt. Min far, som känner den saken bättre än någon annan, säger att de äro oöfverträffliga att göda svin med.»

En hjälte. A. (träder in på värdshuset och träffar oförmodadt en bekant): »Hvad ser jag, är du inte i din affär? Hvad gör du på krogen så här dags på da'n?»

B.: »Jo, ser du, jag dricker mig till litet mod.»

A.: »Det var katten! Är det något så förskräckligt, som förestår dig?»

B.: »Hm — jag tänker be min hustru om lof att få stanna ute i kväll till klockan 11.»

Borgmästarens tal. Då Gustaf III en gång for igenom en viss småstad i Västergötland, mötte honom borgmästaren och borgerskapet vid tullen, och den förre skulle därvid hålla ett välkomsttal, hvilket han utan »konsept» började på vanligt sätt: »Stormäktigaste, allernådigaste konung!» Under tiden sökte han i alla fickor efter manuskriptet till själfva talet, men förgäfvdes. Han började åter: »Stormäktigaste, allernådigaste konung!» Sökte åter, men hade verkligen glömt hvad han skulle säga. Med svetten i pannan sökte han och sökte om

igen flere gånger, öfverallt i fickorna efter talet, hvarunder han upprepade sitt »Stormäktigaste . . .» Slutligen då han såg och kände, att allt letande var förgäfvat, torkade han svetten, fattade mod och utbrast vänligt grinande och familjärt:

»Är hans majestät också ute och trafvar i smutsen.»

Konungen, som redan länge haft svårt att hålla sig allvarsam, ropade nu till kusken:

»Kör!»

I poliskammaren. — Kommissarien: »Här är er börs — tog tjuften något annat från er?»

Den unga, ganska vackra fröken: »Ja, en kyss.»

»Vill ni ha äfven den tillbaka?»

Indianernas whiskyörst. En Kentuckybo kom åter från en resa i den fjärran västern och hade naturligtvis åtskilligt att förtälja därifrån.

»Och ser ni, indianerna,» berättade han, »indianerna äro alldeles galna efter whisky; de skulle kunna sälja sin själ för ett kvarter sprit. I Dakota erbjöd mig en dag en gammal indianhöfding för en liten flaska whisky, som jag hade med mig, en ponny med sadel och ett charmant hästtäck.»

»Och du gjorde naturligtvis byte?»

»Åh nej, förstås, det var min sista flaska. Men, som sagdt, indianerna äro alldeles galna efter whisky.»

Ett exempel. Läraren: »I alla ting finnas små hål, hvilka kallas porer. I några ting, såsom t. ex. människohuden, märkas de icke med blotta ögat.

I andra ting åter märkas de nog äfven med blotta ögat, såsom i ost, bröd och — Karl — hvar mer?»

Karl: »I mina byxor.»

Svar på tal. Två landtbrukare, den ene linhårig, den andre flintskallig, möttes en dag vid S—p gästgifvargård i Östergötland. Den flintskallige fäste en närgången blick på den andres hår samt utbrast spydigt:

»Hur dyrt är helsingelinet?»

»De' tänkte ja' fråga dej om, för du tycks ha sålt ditt.»

Den skallige fann för godt att inte göra några vidare frågor.

Sanningen. En skolpojke berömdes för en ovanligt väl ritad karta som han lämnat vid skolinspektionen. Inspektören tittade på den gång på gång och sade slutligen med en tviflande blick på den lille kartografen:

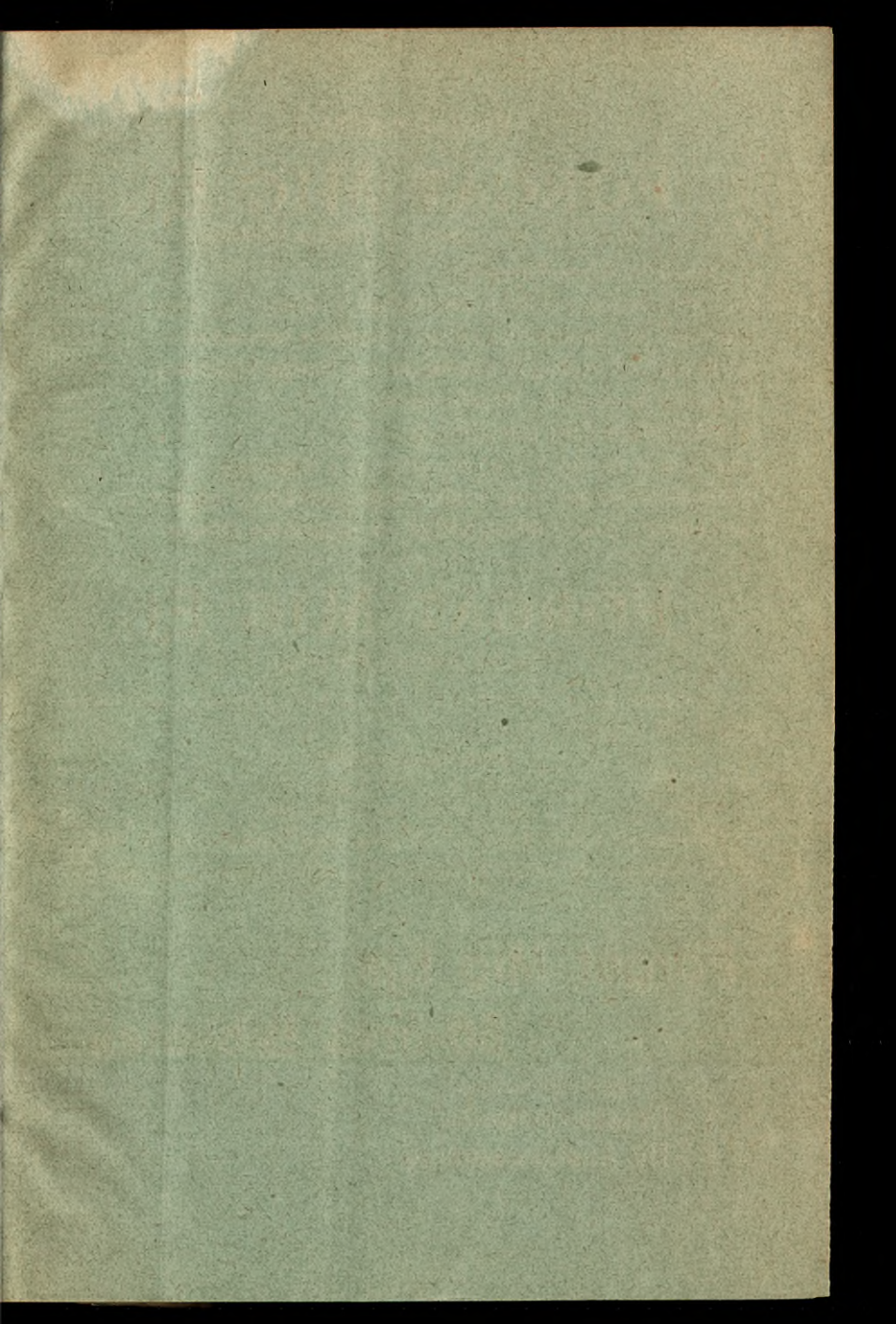
»Säg mig nu, min gosse, hvem hjälpte dig med den här?»

»De' va ingen som hjälpte mig alls me' den.»

»Hm — det kan jag knappast tro — kanske din äldre bror hjälpte dig?»

»Nej, han hjälpte mig inte ett dugg, (tvekande) han gjorde alltihop.»

Veckotidskriften

FÖRGÄT MIG EJ,

utgifven och redigerad af Vilhelm Kôersner,

innehåller i hvarje nummer:

minst tre intressanta afslutade **berättelser** i original eller öfversättning;
intressanta och allmänfattliga artiklar i **populär vetenskap**;
en rik och vald samling af **anekdoter** och **lustiga historier**;
en särskild afdelning för **läsarinnorna**;
en **originalkrönika**; **pristäflingar**;
minst 2 sidor fängslande och omsorgsfullt vald **följetong**;
intressanta notiser och karaktäristiker **från samhällets höjder**; och
smärre notiser rörande **allmännyttiga** och **nöjsamma ämnen**.

FÖRGÄT MIG EJ

är en tidskrift för alla!

Prenumeration för år 1900 kan ega rum hos tidningens kommissionärer samt å alla postanstalter i riket.

Prenumerationspris:

för helt år.....	5 kr.	för kvartal	1 kr. 40 öre
» halft år	2 » 60 öre.	Lösnummerpris.....	10' »

Prenumeranter erhålla gratis ett rikt illustrerad julnummer för år 1900.

Af

Förgät Mig Ejs

50-öres Bibliotek

har hittills utkommit:

- N:r 1. **Detektivhistorier.**
» 2. **Ny Anekdotsamling.**